

Ledet av Herrens hånd

Habakkuks to tavler

Jeff Pippenger

2012-10-16

Habakkuks to tavler 4 av 95

For meg er det nokså vanskelig å komme gjennom åtte sider med notater i løpet av en presentasjon på omtrent en time. Og dersom dere legger merke til det, har vi 20 sider; så jeg vil bare gjøre dere oppmerksomme på at jeg ikke har til hensikt å lese disse notatene. Jeg har til hensikt å lese noen av disse avsnittene her for dem som ser på via LiveStream og kan laste ned notatene; og for dem som til slutt ser dette på DVD, slik at de har dette dokumentert for seg selv, dersom de ikke allerede har disse artiklene tilgjengelig. Det vi behandler, er Habakkuks to tavler, og på dette punktet er alt vi gjør å forsøke å påvise at Ellen White var enig i sannhetene som er framstilt på dette 1843-diagrammet.

De tre første presentasjonene som vi avsluttet i går, viste at Ellen White klart og uttrykkelig stadfester 2520-tidsprofetien som gyldig i Early Writings, side 236.

Når hun taler om den første skuffelsen i mars 1844, sier hun at Millerittene etter skuffelsen fortsatte å studere Bibelen, og de oppdaget at det samme bevismaterialet som hadde fått dem til å forutsi 1843 for de 2520, de 2300 og de 1335, det samme bevismaterialet ble da erkjent i 1844 som et bevis på at disse profetiske periodene endte i 1844. Og vi drøftet hvordan de eneste profetiske periodene hun kan tale om, er disse to [med henvisning til de 2520 og de 2300 på 1843-kartet], ikke de 1335. De 1335 begynte i vår tidsregning; de endte i 1843. Derfor gir hun sin tilslutning til forståelsen av de 2520 og 2300-årsprofetien.

Og deretter fortsatte hun med å si at i løpet av den tidsperioden, etter hvert som de begynte å påvise at tre tidsprofetier endte i 1844, var det dette som forårsaket den forfølgelsen som drev millerittene ut av kirken. Det er derfor ikke noen tilfeldighet at her ved verdens ende blir menn og kvinner forfulgt i Adventistkirken for å legge fram opplysningene om hvorfor 2520 endte i 1844.

Ledet av Herrens hånd

Så går vi nå over til et annet emne, dette her [med henvisning til AD508 på 1843-kartet]. Dersom dere ikke har sett på disse kartene, vil dere finne at Søster White sier om dette 1843-kartet: «Jeg så at Herren ledet i dette kartet», og hun sier om dette 1850-kartet at Gud var med i utgivelsen av dette kartet. Hun har således fortalt oss at Gud var involvert i fremstillingen av begge disse kartene, og at måten de er oppbygd på, var menneskelig tilsiktet. Millerittene gjorde det med hensikt, men det var etter Guds plan.

Her oppe, fra 677 f.Kr. og ned til det de trodde var 1843 e.Kr., er dette kolonnen [med henvisning til den andre kolonnen til høyre for venstre på 1843-kartet] som definerer de 2520, som begynner i 677 f.Kr. og som de mente endte i 1843 e.Kr.

Og de beholdt denne slående illustrasjonen på 1850-diagrammet, herfra [med henvisning til den tredje kolonnen fra venstre] 677 f.Kr. til hit, år 1844 e.Kr. Dette er kolonnen for 2520 som finnes på begge diagrammene.

Og midt mellom disse søylene står korset, i begge tilfeller.

Og rett under korset er henvisningen til det daglige. Og symbolet på det daglige, hedenskapet, roten til den hedenske religion, er selvopphøyelse; og det er her du kan se Herrens hånd i dette, ikke nødvendigvis den menneskelige hånd på begge disse kartene.

For at du og jeg, eller hvem som helst, skal få vår selvopphøyelse tatt fra oss, må vi komme til korsets fot, slik det gjenspeiles på begge disse kartene. Denne lærdommen er illustrert.

Og selvsagt, når vi taler om kolonnene i 2520 med korset i midten, vet vi at i oppfyllelsen av Daniel 9, da Kristus kom for å stadfeste pakten med de mange i én uke, tilsvarer den ene uken 2520 dager, og midt i den uken ble Han korsfestet. Så i midten av disse kolonnene på hvert av disse diagrammene ser vi korset, og disse antyder de 2520 dagene da Kristus stadfestet pakten med de mange.

Så skal vi nå ta for oss det daglige og Ellen Whites stadfestelse av det.

«Den 23. september viste Herren meg at Han hadde strakt ut sin hånd annen gang for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene må fordobles i denne samlingstid. I adspredelsen ble Israel slått og sønderrevet, men nå, i samlingstiden, vil Gud lege og forbinde sitt folk. I adspredelsen hadde de anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, de utrettet lite eller intet; men i samlingstiden, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten ha den tilsiktede virkning. Alle bør være forente og nidkjære i verket. Jeg så at det var galt av noen å henvise til adspredelsen for eksempler som skulle styre oss nå i samlingstiden; for dersom Gud ikke skulle gjøre mer for oss nå enn Han gjorde da, ville Israel aldri bli samlet. Jeg har sett at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke burde endres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, så ingen kunne se den før Hans hånd ble trukket bort.»

Deretter så jeg, med hensyn til «det stadige» (Daniel 8:12), at ordet «offer» var innføyd av menneskelig visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelsen av dette til dem som forkynnte budskapet om dommens time. Da enheten rådet, før 1844, var nesten alle forent om den rette forståelsen av «det stadige»; men i forvirringen siden 1844 er andre oppfatninger blitt tatt til følge, og mørke og forvirring har fulgt. Tid har ikke vært en prøve siden 1844, og den vil aldri mer bli en prøve.

Herren har vist meg at den tredje engels budskap må gå ut og forkynnes for Herrens spredte barn, men det må ikke henges på tid. Jeg så at noen fikk en falsk opphisselse, som oppstod ved forkynnelse om tid; men den tredje engels budskap er sterkere enn tiden kan være. Jeg så at dette budskap kan stå på sin egen grunnvoll og ikke trenger tid for å styrke det; og at det skal gå fram med mektig kraft og gjøre sitt verk, og det skal bli forkortet i rettferdighet.

Deretter ble jeg henvist til noen som befinner seg i den store villfarelse å tro at det er deres plikt å dra til det gamle Jerusalem, og mener at de har en gjerning å utføre der før Herren kommer. Et slikt syn er egnet til å vende sinn og interesse bort fra Herrens nåværende verk, under den tredje engels budskap; for de som tenker at de ennå skal dra til Jerusalem, vil ha sine tanker der, og deres midler vil bli holdt tilbake fra den nåværende sannhets sak for å få seg selv og andre dit. Jeg så at en slik misjon ikke ville utrette noe virkelig godt, at det ville ta lang tid å få svært få av jødene til å tro selv på Kristi første komme, langt mindre til å tro på Hans annet komme. Jeg så at Satan i høy grad hadde bedratt noen i denne saken, og at sjeler overalt omkring dem i dette landet kunne bli hjulpet av dem og ledet til å holde Guds bud, men de lot dem gå fortapt. Jeg så også at det gamle Jerusalem aldri ville bli bygd opp igjen; og at Satan gjorde sitt ytterste for å lede Herrens barns sinn inn i disse ting nå, i samlingstiden, for å hindre dem i å kaste hele sin interesse inn i Herrens nåværende verk, og for å få dem til å forsømme den nødvendige forberedelse for Herrens dag." Early Writings, 74–76.

Noen få ting som vi skal vise, er at vi har et avsnitt fra Early Writings, side 74. Vi har behandlet dette tidligere. Mange av disse tingene som vi skal behandle i denne framstillingen, har vi behandlet før; men de fleste av oss forstår ikke at dette avsnittet i Early Writings gjennomgikk en utvikling. Slik det foreligger i boken Early Writings, vil menn bruke det som står i Early Writings til å fremstille sannheten på en uriktig måte. Men dersom man går tilbake til de opprinnelige kildedokumentene, blir logikken som ligger til grunn for deres uriktige framstilling av sannheten, fjernet.

Så, det er mye som kan sies om dette. Jeg skal bare peke på et par punkter, fordi vi her har med «det daglige» å gjøre. Men i dette avsnittet fra Early Writings vil jeg be dere merke dere de aller første to tankene, 23. september.

Greit. 23. september, dersom du ikke er kjent med det, kan du skrive inn 1850 der; 23. september 1850. Dette har betydning for en korrekt forståelse av det daglige.

Slutten av det første avsnittet er en uttalelse som vi allerede har behandlet her de siste dagene: «Jeg har sett at 1843-kartet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før Hans hånd ble fjernet.»

Det andre avsnittet sier: «Så så jeg i forbindelse med det —daglige’ (Daniel 8:12) . . . » Nå vil jeg at dere ganske enkelt skal legge dette på minnet—vi skal uten tvil komme tilbake til dette senere, om Herren vil—når det daglige er fremstilt på 1843-kartet, akkurat her, står det: «borttagelsen av det daglige»; det står: «Daniel 12: 11 og 12.» På 1850-kartet, når det behandler det daglige, står det: «hedensk herredømme eller når det daglige blir tatt bort, Daniel 11:31.» Så på disse to kartene er det de fremhever fra Daniel 11:31 og Daniel 12:11, borttagelsen av det daglige. Greit?

Og i Daniel 11:31 og Daniel 12:11 er det hebraiske ordet som er oversatt med «ta bort», sur, og det betyr «å ta bort»; det betyr «å fjerne».

Men i Daniel 8, i vers 11, hvor det står at det stadige blir tatt bort, er det et annet hebraisk ord. Det er rum, og det betyr «å løfte opp og å opphøye».

William Miller brukte altså Crudens konkordans, og Crudens konkordans gir ingen innsikt i hebraisk eller gresk. Herren ledet derfor millerittene; for av de tre stedene hvor «det daglige» omtales i Daniels bok, Daniel kapittel 8, Daniel kapittel 11 og Daniel kapittel 12, betyr i kapittel 11 og 12 det hebraiske ordet som er oversatt med «ta bort», «ta bort». Og det er dette de fremhever på disse kartene, at da hedenskapet ble tatt bort, ville profetiene om 1290 og 1335 begynne.

Men i Daniel 8, når det daglige blir tatt bort, er det ikke tale om å bli fjernet; det er tale om at hedenskapets religion blir opphøyd og opphøyet. Så millerittene hadde rett. De henviste til de to kapitlene i Daniel som handler om at det daglige blir tatt bort.

Men her i Early Writings, og når vi går tilbake gjennom de opprinnelige kildedokumentene, vil du i dette kapitlet se at denne henvisningen til Daniel 8:12 opprinnelig ikke er der. Jeg vet ikke om Ellen White ba dem ta den med der i 1882, da de trykte Early Writings, eller om en av redaktørene satte den inn. Jeg føler meg ikke truet av det, for det taler ikke her om borttagelsen.

Det står i det andre avsnittet: «Deretter så jeg, i forbindelse med det —daglige’ (Daniel 8:12), at ordet —offer’ var tilføyd ved menneskelig visdom, og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelsen av dette til dem som forkynte budskapet om dommens time.»

For flere år siden hadde vi et møte i Tyskland med noen av de fremtredende pastorene i Tyskland og noen av seminarlærerne derfra, hvor jeg la fram dette budskapet, og de kastet sine steiner mot det.

Og det var en pastor der fra Italia, og han fremsatte et av de tåpelige argumentene om dette verset. Og det han sa var — og det finnes flere tåpelige argumenter om det daglige, så dere vil ofte finne at dette tåpelige argumentet blir brukt, og vi vil ta det med i protokollen her. Det sier: «Deretter så jeg i forbindelse med det —daglige’ (Daniel 8:12), at ordet —offer’ var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte budskapet om dommens time.» Her er det tåpelige argumentet: De sier at Ellen White ikke stadfester det daglige her; hun stadfester pionerens forståelse av at ordet offer ble tilføyd av menneskelig visdom og ikke hører til teksten. Greit? Så denne italienske pastoren fremsetter dette argumentet.

Og jeg sa: «Vel, forklar den neste setningen for meg, pastor.»

Den neste setningen sier: «Når enhet eksisterte, før 1844, var nesten alle forent om den riktige forståelsen av —daglige’; . . . » Dette handler ikke om den riktige forståelsen av at ordet offer ble tilføyd ved menneskelig visdom. Ellen White her—og dette er vanskelig, dette er vanskelig for disse menneskene som nekte å høre og nekte å se i adventismen i dag. Dette avsnittet—det er sannsynlig at flere teologer har mistet sin frelse over dette avsnittet enn over noe annet avsnitt i Profetiens Ånd. Jeg overdriver ikke; jeg tror det sannsynligvis er korrekt.

Tidlig på 1900-tallet, da det falske synet på «det stadige» ble introdusert i adventismen, visste alle som kjempet om dette på begge sider av spørsmålet, at de kjempet om dette avsnittet. Da Stephen Haskell kom til forsvar for pionersynet om at «det stadige» var hedenskapet, hva gjorde han? Han trykte dette diagrammet fra 1843 på nytt, og han satte dette avsnittet nederst. Så dette avsnittet er

stridens sentrum, og det er her mange, mange menn har falt på sine sverd og dødd.

Så, på et minimumsnivå av det jeg vil at dere skal se her, fordi dere har menn som i den senere tid Steve Wohlberg fra White Horse Ministries, som har motsatt seg dette budskapet. Og ett av hans argumenter er: «Vel, Ellen White hadde aldri noe standpunkt til det daglige, så jeg behøver ikke å ha det heller», noe som ganske enkelt var et fullstendig tåpelig standpunkt. Men selv om vi innrømmer ham muligheten for at Ellen White ikke hadde noe standpunkt til det, hva sier hun i dette sitatet? Hun sier at pionerene hadde det riktige synet på det. Selv om hun ikke visste hva det var, sier hun her at det finnes et riktig syn, hvilket betyr at det også finnes et galt syn, kanskje flere gale syn.

Du har menn som Vance Ferrell. Vance Ferrell; folk har tillit til Vance Ferrells profetiske tolkninger, og jeg vet ikke hvorfor. Vance Ferrell er ikke den eneste, men han er en av dem som sier at det daglige representerer både hedenskap og Kristi helligdomstjeneste. Greit? Han sier at dette symbolet representerer både Satan og Kristus.

Hva slags dømmekraft utøves med en slik form for resonnement?

Greit, søster White, uansett hva «det stadige» representerer her, sier hun at det finnes en korrekt forståelse. Så vi kan i det minste være enige om det premisset her, ikke sant?

«Så så jeg med hensyn til «det daglige» (Daniel 8:12) at ordet «offer» var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten, og at Herren gav det rette syn på dette til dem som forkynnte budskapet om dommens time. Da enheten rådet, før 1844, var nesten alle forent om det rette syn på «det daglige»; men i forvirringen siden 1844 er andre syn blitt antatt,»

Dette er hva jeg sa til den italienske pastoren. Jeg sa: «Greit. Kan du gi meg noen historiske referanser som viser at det etter 1844 fantes andre oppfatninger om ordet «offer» som har blitt omfavnet?»

Og han trakk seg på en måte tilbake fra det på dette tidspunktet.

Siden 1844 er andre syn på «det daglige» blitt tatt til følge, og hva har de frembrakt? Mørke og forvirring.

Understrek «mørke og forvirring», for når søster White videre taler om det daglige, taler hun om mørke og forvirring, og vi skal vise dere noe av dette i formiddag.

Å innta et feilaktig syn på «det daglige» frembringer mørke og forvirring.

Tiden har ikke vært noen prøve siden 1844, og den vil aldri igjen bli en prøve.

Så, i forbindelse med «det stadige» som du ser her, er her argumentet. Her er argumentet i dag; her er argumentet som ble introdusert av Ellen Whites sønn. Det ble introdusert av andre, men det var han som førte det inn i adventismens historiske protokoll. Det er dette: Når du leser dette avsnittet, er det sammenhengen med tidsfastsettelse du må forstå.

—«andre oppfatninger er blitt omfavnet»—med hensyn til det daglige—«og mørke og forvirring har fulgt. Tid har ikke vært en prøve siden 1844, og den vil aldri igjen bli en prøve.»

Herren har vist meg at den tredje engels budskap må gå ut og forkynnes for Herrens spredte barn, men det må ikke henges på tid.

Ser du hvorfor Willy White sier at vi må se tidsfastsettelse i sin sammenheng?

Det taler om den forvirring som de gale oppfatningene av det daglige frembrakte; tid har ikke vært en prøve; og deretter er det et avsnitt om fastsettelse av tid.

Vel, dette er det dere må forstå: Dette avsnittet om tidsfastsettelse var ikke i det opprinnelige kildedokumentet; og utsagnet om at tid ikke har vært en prøve, den setningen er blitt endret. Det gir en uriktig fremstilling av Ellen Whites opprinnelige tanke. Hun knyttet ikke noe som helst om tidsfastsettelse til det daglige. Dette er det vi ønsker å se nærmere på i formiddag.

Så, som jeg sa, kommer vi ikke til å lese alle disse sidene. Jeg vil bare sørge for at dere har dem i deres besittelse, slik at dere kan prøve det jeg sier; for som menneske er det en mulighet for at jeg leder dere vill.

Arthur White — «Konteksten for fastsettelse av tid»

Tilhengerne av det gamle synet hevdet at ordlyden i denne uttalelsen [Early Writings, 74–75.] ga Himmels stadfestelse til synet på «det daglige» slik det ble holdt av Miller og senere gjentatt av Uriah Smith.

Arthur White, sønn av Willy White, sier i sitt seksbindsverk om Ellen Whites historie, idet han omtaler sin fars standpunkt, som forkastet den riktige forståelsen av det daglige, i EGW, bind 6, på side 252,

«Tilhengerne av det gamle synet» – at det daglige representerte hedenskapet – «hevdet at ordlyden i denne uttalelsen [Early Writings, 74–75.] ga himmelens stadfestelse til det syn på det daglige som ble holdt av Miller og senere gjentatt av Uriah Smith.»

Hvis Arthur White skulle være en ekte, nøyaktig historiker, vet du hva han ville ha sagt der? Han ville ganske enkelt ha satt inn ett ord der; men Arthur White, her bommet han. Han ville ha sagt: «Tilhengerne av det gamle synet hevdet [med rette] at ordlyden i dette utsagnet, —hevdet at ordlyden i dette utsagnet [Early Writings, 74-75.], satte Himmels godkjennelse på synet på det daglige som ble fastholdt av Miller og senere gjentatt av Uriah Smith.»

Men han fremstiller det ikke riktig der. Han gjengir bare hva de hevder, som om det fantes en mulighet for at de hevdet et uriktig standpunkt. Men det gjorde de ikke; de hadde det rette standpunktet.

—«Talsmennene for det nye synet»—hans far, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, og jeg vil ikke gå inn på det nå—«Talsmennene for det nye synet hevdet at utsagnet må forstås i sin sammenheng—sammenhengen med fastsettelse av tid.»

Vi har nettopp gjengitt deres argument i Early Writings, side 74.

—«Talsmennene for det nye synet hevdet at utsagnet måtte forstås i sin sammenheng — sammenhengen med tidsfastsettelse. Ellen Whites gjentatte utsagn om at «jeg har ikke lys over dette punktet» (Letter 226, 1908) og «jeg er ute av stand til klart å definere de punktene det stilles spørsmål ved» (Letter 250, 1908), og hennes manglende evne til å gi en bestemt uttalelse da spørsmålet ble påtrengende fremsatt for henne, syntes å gi støtte til deres konklusjon. De var også overbevist om at budskapene gitt gjennom Ellen White ikke ville komme i konflikt med de klart fastslåtte begivenhetene i historien.» Arthur White, EGW, bind 6, 252.

Den opprinnelige versjonen—Review and Herald, 1. november 1850

Og Early Writings, side 74, når ble den trykt? 1882; boken Early Writings ble trykt i 1882.

Men stedet hvor avsnittet i Early Writings som vi betrakter opprinnelig finnes, er i Review and Herald, 1. november 1850, og det har dere i notatene deres. Og det består av flere avsnitt, og som jeg har sagt, skal vi ikke lese dem alle.

Vi ser fire avsnitt på side 2, deretter fire avsnitt på side 3:

Kjære brødre og søstre, jeg ønsker å gi dere en kort skisse av det Herren nylig har vist meg i syn. Jeg ble vist Jesu herlighet og den kjærlighet som englene har til hverandre. Engelen sa: —Kan dere ikke se deres kjærlighet?— følg den. Slik må også Guds folk elske hverandre. La heller skylden falle på deg selv enn på en bror. Jeg så at budskapet —selg det dere eier og gi almisser' av noen ikke var blitt gitt i sitt klare lys; at den sanne hensikt med vår Frelzers ord ikke var blitt tydelig framstilt. Jeg så at hensikten med å selge ikke var å gi til dem som er i stand til å arbeide og forsørge seg selv, men å utbre sannheten. Det er synd å underholde og føye dem som er i stand til å arbeide, i lediggang. Noen har vært nidkjære etter å være til stede på alle møtene, ikke for å ære Gud, men for —brødene og fiskene.' Slike burde langt heller være hjemme og arbeide med sine hender, —det som er godt,' for å sørge for sin families behov og ha noe å gi til opprettholdelsen av den dyrebare saken, den nærværende sannhet.

Noen, så jeg, hadde feilet ved å be om at de syke måtte bli helbredet før de vantro. Dersom noen blant oss er syke og kaller på menighetens eldste for at de skal be over dem, i samsvar med Jakob 5:14, 15, bør vi følge Jesu eksempel. Han sendte de vantro ut av rommet og helbredet deretter den syke; slik bør også vi søke å være atskilt fra vantroen hos dem som ikke har tro, når vi ber for de syke blant oss.

Deretter ble jeg henvist tilbake til den tid da Jesus tok sine disipler avsides, inn i en sal i den øvre etasje, og først vasket deres føtter, og deretter ga dem å ete av det brutte brød, til fremstilling av hans brutte legeme, og saften av vintreet til fremstilling av hans utøste blod. Jeg så at alle bør handle med forståelse og følge Jesu eksempel i disse ting, og når de deltar i disse forordninger, bør de så langt som mulig være atskilt fra vantro.

Så ble det vist meg at de sju siste plagene skal utøses etter at Jesus forlater Helligdommen. Engelen sa: Det er Guds og Lammets vrede som forårsaker de ugudeliges ødeleggelse eller død. Ved Guds røst skal de hellige være mektige og fryktinngytende som en hær med bannere;

men de skal da ikke fullbyrde den dom som er skrevet. Fullbyrdelsen av dommen skal finne sted ved slutten av de 1000 år.

Etter at de hellige er blitt forvandlet til udødelighet og rykket opp sammen, og mottar sine harper, kroner osv., og går inn i den hellige stad, setter Jesus og de hellige seg til doms. Bøkene blir åpnet, livets bok og dødens bok; livets bok inneholder de helliges gode gjerninger, og dødens bok inneholder de ugudeliges onde gjerninger. Disse bøkene ble sammenholdt med lovboken, Bibelen, og etter den ble de dømt. De hellige avsier i samstemthet med Jesus sin dom over de ugudelige døde. Se! sa engelen, de hellige sitter til doms, i samstemthet med Jesus, og tilmåler hver av de ugudelige etter de gjerninger som er gjort i legemet, og det blir ført opp ved deres navn hva de må motta ved fullbyrdelsen av dommen. Dette, så jeg, var de helliges gjerning med Jesus i den hellige stad før den stiger ned til jorden gjennom de 1000 år. Så, ved slutten av de 1000 år, forlater Jesus og englene og alle de hellige med ham den hellige stad, og mens han stiger ned til jorden med dem, blir de ugudelige døde oppreist, og da skal selve de menn som «gjennomført ham», når de er blitt oppreist, se ham langt borte i all hans herlighet, med englene og de hellige med ham, og de skal jamre seg på grunn av ham. De vil se merkene etter naglene i hans hender og i hans føtter, og stedet hvor de stakk spydet inn i hans side. Merkene etter naglene og spydet vil da være hans herlighet. Det er ved slutten av de 1000 år at Jesus står på Oljeberget, og berget kløver seg, og det blir til en mektig slette, og de som flykter på den tid, er de ugudelige som nettopp er blitt oppreist. Så kommer den hellige stad ned og slår seg ned på sletten.

Deretter inngyter Satan sin ånd i de ugudelige som er blitt oppreist. Han innsmitter dem at hæren i Staden er liten, og at hans hær er stor, og at de kan overvinne de hellige og innta Staden. Mens Satan samlet sin hær, var de hellige i Staden og skuet skjønnheten og herligheten i Guds paradis. Jesus var ved deres hode og ledet dem. Med ett var den elskelige Frelser borte fra vårt selskap; men snart hørte vi hans elskelige røst som sa: — Kom, I min Fars velsignede, og arv det rike som er gjort i stand for eder fra verdens grunnvoll ble lagt.' Vi samlet oss omkring Jesus, og idet han lukket Stadens porter, ble forbannelsen uttalt over de ugudelige. Portene ble stengt. Da brukte de hellige sine vinger og steg opp på toppen av Stadens mur. Jesus var også med dem; hans krone så strålende og herlig ut. Det var en krone innenfor en krone, syv i tallet. De helliges kroner var av det reneste gull, prydet med stjerner. Deres ansikter strålte av herlighet, for de var i Jesu fullkomne bilde; og da de steg opp og beveget seg alle sammen mot toppen av Staden, ble jeg henrykt ved synet.

Da så de ugudelige hva de hadde mistet; og ild ble pustet fra Gud over dem og fortærte dem. Dette var fullbyrdelsen av dommen. De ugudelige fikk da etter det som de hellige, i forening med Jesus, hadde tilmålt dem i løpet av de 1000 år. Den samme ild fra Gud som fortærte de ugudelige, rensket hele jorden. De sønderbrutte, forrevne fjell smeltet i brennende hete, likeså atmosfæren, og alt strået ble fortært. Da åpnet vår arv seg for oss, herlig og skjønn, og vi arvet hele den jord som var gjort ny. Vi ropte alle med høy røst: Ære, Halleluja.

Jeg så også at hyrdene burde rådføre seg med dem som de har grunn til å ha tillit til, dem som har vært med i alle budskapene, og som står faste i hele den nærværende sannhet, før de går inn for noe nytt punkt av betydning, som de måtte mene at Bibelen støtter. Da vil hyrdene være

fullkomment forente, og hyrdenes enhet vil bli følt av menigheten. Jeg så at en slik fremgangsmåte ville hindre ulykkelige splittelser, og da ville det ikke være noen fare for at den dyrebare hjord ble delt, og fårene spredt, uten en hyrde.»—

Og deretter avsluttes det med ytterligere fem avsnitt, som jeg har satt i en ramme for dere, fordi det er disse fem avsnittene fra artikkelen som kommer til å ende opp i Early Writings. Derfor er det en ramme rundt disse siste fem avsnittene.

Den 23. september viste Herren meg at han annen gang hadde rakt ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene må fordobles i denne samlingstid. I spredningstiden ble Israel slått og sønderrevet; men nå i samlingstiden vil Gud lege og forbinde sitt folk. Under spredningen hadde de anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, utrettet lite eller intet; men i samlingen, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten ha den tilsiktede virkning. Alle bør være forente og nidkjære i verket. Jeg så at det var en skam for noen å henvise til spredningen som eksempel på hva som skal styre oss nå i samlingen; for dersom Gud ikke gjør mer for oss nå enn han gjorde da, ville Israel aldri bli samlet. Det er like nødvendig at sannheten blir utgitt i et blad, som at den blir forkynt.

Herren viste meg at tavlen fra 1843 var ledet av hans hånd, og at ingen del av den skulle forandres; at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før hans hånd ble tatt bort.

Så så jeg med hensyn til «det daglige» at ordet «offer» var tilføyd ved menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte budskapet om dommens time. Da enheten bestod, før 1844, var nesten alle forenet om den rette forståelsen av «det daglige»; men siden 1844 er andre oppfatninger blitt antatt i forvirringen, og mørke og forvirring har fulgt.

Herren viste meg at tid ikke hadde vært noen prøve siden 1844, og at tid aldri mer igjen vil bli en prøve.

Deretter ble jeg henvist til noen som er i den store villfarelse, at de hellige ennå skal dra til det gamle Jerusalem, osv., før Herren kommer. Et slikt syn er egnet til å vende sinn og interesse bort fra Guds nåværende verk under den tredje engels budskap; for dersom vi skal dra til Jerusalem, da vil våre tanker naturlig være der, og våre midler vil bli holdt tilbake fra annen bruk for å få de hellige til Jerusalem. Jeg så at grunnen til at de ble overlatt til å gå inn i denne store villfarelse, er at de ikke har bekjent og forlatt sine villfarelser, som de har vært i gjennom en årrekke.» Review and Herald, 1. november 1850.

Ser du dem? Vet du hva jeg taler om?

Greit. Hvis vi går inn i disse fem siste avsnittene, vil dere se enkelte ting som er annerledes i originalen enn det dere vil finne i Early Writings, side 74.

FRA FORSAMLINGEN: Så, du sier at disse i boksen er originalene?

Disse i boksen, dette er de siste fem avsnittene i denne opprinnelige artikkelen, og denne boksen er rundt dem. Disse fem avsnittene er det som til slutt kommer med i Early Writings, side 74.

Men når ble dette trykt, når ble dette skrevet? November 1850.

Så jeg har markert med fet skrift de tingene som kommer til å bli endret i disse fem avsnittene. Det kommer til å skje en metamorfose med dette; for i den helt nære fremtid, i 1851, kommer boken A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White til å bli trykt, og de kommer til å ta disse avsnittene og sette dem inn i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. Og fra her [artikkel i Review and Herald, november 1850] til A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White finnes det noen mindre redaksjonelle endringer som ble gjort i disse fem avsnittene. Og deretter, fra A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White i 1851 til Early Writings i 1882, finnes det enda flere redaksjonelle endringer, og det er disse redaksjonelle endringene som gjør Early Writings, side 74, innviklet.

Altså, i disse fem avsnittene som avsluttes i originalmanuskriptet, i det første avsnittet, «23. september viste Herren meg ...», kommer det til å bli endret.

I de neste avsnittene: «Så så jeg ...»; «Så så jeg ...»; «Herren viste meg ...»; og «Så ble jeg henvist til ...», blir disse tingene underlagt noen mindre justeringer.

Vist ti grunnleggende sannheter i tretten avsnitt

Men det jeg vil at du skal se i disse tretten avsnittene fra den opprinnelige artikkelen, er at hun har vist ti hovedpunkter.

Og nå husker jeg hvorfor jeg har satt disse tingene i fet skrift. Det er ikke fordi de skal bli forandret. Jeg fremhever noe for dere, om dere vil se, nemlig at i disse tretten avsnittene ble hun vist dette . . . , hun ble vist dette . . . , hun ble vist dette . . . , hun ble vist dette. Og når hun ble vist én ting, etter at hun har fortalt oss om den, blir hun så vist noe som ikke nødvendigvis er forbundet med det hun nettopp ble vist: «Jeg ble vist dette . . . ; jeg ble vist dette . . . ; jeg ble vist dette . . . »

Du kan undersøke det selv og lese det med egne øyne, men hun fikk vist ti hovedsannheter i disse tretten avsnittene.

Her er hva hun ble vist. Hun ble vist om Guds kjærlighet, om offergaver, om bønn for de syke, om nattverdsgudstjenesten, om de sju siste plagene i forbindelse med Tusenårsriket, om nytt lys, om samlingen etter 1844, om forlagsarbeidet, om 1843-kartet, om «det daglige», om «tid» som en prøve, og om pilegrimsreiser til Jerusalem. Og dersom du leser det nøye, er dette ikke en tankeflyt. Dette er snarere: «Jeg ble vist dette», og hun nedtegner det hun ble vist; og hun ble vist noe som ikke nødvendigvis er sammenhengende. Det må du se; for idet de begynner å trekke disse avsnittene sammen, begynner de å skape inntrykk av at hun sier noe hun i virkeligheten ikke sa.

Review and Herald, 1. november 1850

Greit. Legg merke til det første avsnittet i de fem avsnittene vi har med å gjøre fra november 1850.

«23. september viste Herren meg at han for annen gang hadde rakt ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene må fordobles i denne samlingstid. I spredningstiden ble Israel slått og sønderrevet; men nå, i samlingstiden, vil Gud lege og forbinde sitt folk. Under spredningen hadde de anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, utvirket lite eller intet; men i samlingstiden, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten ha den tilsiktede virkning. Alle bør være forente og nidkjære i arbeidet. Jeg så at det var en skam om noen henviste til spredningen som eksempel på hvordan vi nå skal la oss lede i samlingstiden; for dersom Gud ikke gjør mer for oss nå enn han gjorde da, ville Israel aldri bli samlet. Det er like nødvendig at sannheten blir utgitt i et blad, som at den blir forkynt.»—

Den siste setningen i det avsnittet lyder: «Det er like nødvendig at sannheten blir offentliggjort i et tidsskrift som at den blir forkynt.» Greit. Denne tanken kommer til å bli forlatt.

Det andre av de fem avsnittene som vi betrakter, der det står: «Herren viste meg», ser dere at jeg har understreket det.

—«Herren viste meg at 1843-diagrammet var ledet av hans hånd, og at ingen del av det skulle forandres; at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før hans hånd ble trukket bort.»—

Grunnen til at jeg har understreket noe i disse fire avsnittene øverst på siden, er at disse kommer til å få redaksjonelle endringer når det blir gjenopprettet i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White i 1851.

Greit. «Herren viste meg» skal bli endret; «ved hans hånd» skal bli endret; «at ingen del av det skulle forandres» skal bli endret.

Så står det deretter i det neste avsnittet med fet skrift [fjerde avsnitt] på siden:

—«Herren viste meg at tid ikke hadde vært noen prøve siden 1844, og at tid aldri mer vil bli en prøve.»—

«Herren viste meg,» det kommer til å bli endret. Det de kommer til å gjøre det neste året i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, er at de kommer til å ta det avsnittet på én setning og slå det sammen med det foregående avsnittet. De kommer til å gjøre det om til ett avsnitt.

Men også, dersom et ord eller flere ord er satt med fet skrift, kommer det til å være noen andre typer endringer; og jeg vil gi dere et eksempel på hva jeg mener.

Og i det tredje avsnittet står det,

—«Så så jeg, når det gjelder —det daglige’, at ordet —offer’ er tilføyet ved menneskelig visdom, og ikke hører til teksten; og at Herren ga det rette syn på dette til dem som forkynte domstidens budskap. Da enhet rådde, før 1844, var nesten alle forent om det rette syn på —det daglige’; men siden 1844 har man i forvirringen tatt til seg andre oppfatninger, og mørke og forvirring har

fulgt.»—

Så står det i det neste avsnittet med fete typer [fjerde avsnitt] på siden,

"Herren viste meg at tiden ikke hadde vært en prøve siden 1844, og at tiden aldri mer vil bli en prøve."—

«Herren viste meg,» det kommer til å bli forandret.

Det de kommer til å gjøre året etter i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, er at de kommer til å ta dette avsnittet på én setning og slå det sammen med det foregående avsnittet. De kommer til å gjøre det om til ett avsnitt.

Og de kommer til å endre «Herren viste meg» til «Jeg ble også vist». Greit? De kommer til å gjøre disse to avsnittene til ett avsnitt, og de kommer til å endre det til «Jeg ble også vist» i 1851.

—«Deretter ble jeg henvist til noen som befinner seg i den store villfarelse at de hellige ennå skal dra til det gamle Jerusalem osv. før Herren kommer. Et slikt syn er egnet til å vende sinn og interesse bort fra Guds nåværende verk under den tredje engels budskap; for dersom vi skal dra til Jerusalem, vil våre tanker naturlig være der, og våre midler vil bli holdt tilbake fra annen bruk for å få de hellige til Jerusalem. Jeg så at grunnen til at de ble overlatt til å gå inn i denne store villfarelse, er at de ikke har bekjent og forlatt sine villfarelser, som de har vært i gjennom en årrekke.» Review and Herald, 1. november 1850.

Men når man kommer til Early Writings, vet du hva de gjør? De utelater «Jeg fikk også se», der det i Early Writings, i dette ene avsnittet, skal stå: «Da enhet rådet før 1844, var nesten alle forent om den rette oppfatning av det —daglige; men siden 1844 er andre oppfatninger blitt antatt i forvirringen, og mørke og forvirring har fulgt.» De utelot «Jeg fikk også se», og den neste setningen er: «tid hadde ikke vært en prøve siden 1844.» Plutselig vet du ikke at denne tanken om at tid ikke hadde vært en prøve, er én av de tingene hun uttrykkelig fikk se. Du tror at dette var en del av hennes lys om det daglige, i den falske oppfatningen som frembragte forvirring.

Det er ikke originalen. Du har originalen. Sjekk den.

Det neste skrittet (skritt to) — 1851 En skisse av Ellen G. Whites kristne erfaring og syn

Deretter, under dette, har du A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White, trykt i 1851; og du har oversiktene over de endringene som fant sted, og det er en meget, meget betydningsfull endring.

«23. september viste Herren meg [tidligere—«showed»] at han for annen gang hadde rakt ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene må fordobles i denne samlingstid. I adspredelsen ble Israel slått og sonderrevet; men nå, i samlingstiden, vil Gud lege og forbinde sitt folk. I adspredelsen hadde de anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, de utrettet lite eller intet; men i samlingstiden, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten ha den tilsiktede virkning. Alle bør være forente og nidkjære i arbeidet. Jeg så at det var galt av noen å henvise til adspredelsen for eksempler som skulle styre oss

nå i samlingstiden; for dersom Gud ikke gjør mer for oss nå enn han gjorde da, ville Israel aldri bli samlet. [Removed: Det er like nødvendig at sannheten blir offentliggjort i et blad, som forkynt.] [Paragraphs Combined] Jeg har sett [tidligere—«the Lord showed me»] at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, [tidligere—«by His hand»] og at det ikke skulle forandres; [tidligere—«no part of it should be altered»] at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over det og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før hans hånd ble tatt bort.»

«Deretter så jeg med hensyn til —det daglige,’ at ordet —offer’ ble tilføyd ved menneskers visdom og ikke hører til teksten; og at Herren ga det rette syn på dette til dem som frembar budskapet om dommens time. Da enhet rådet, før 1844, var nesten alle enige om det rette syn på —det daglige,’ men siden 1844 er andre oppfatninger blitt antatt i forvirringen, og mørke og forvirring har fulgt. [Avsnitt sammenslått] Jeg har også sett [Tidligere: —Herren viste meg’] at tid ikke har vært en prøve siden 1844, og at tid aldri mer vil bli en prøve.]» A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Tid ikke knyttet til den tredje engels budskap

Ellen White hadde et annet syn enn det synet hun hadde som til slutt endte opp i *Early Writings*. Hun hadde flere syner; men hun hadde et syn hvor hun ble fortalt noe; hun ble fortalt ett avsnitt, og hun skrev det ned.

«Herren har vist meg at den tredje engels budskap må gå ut og forkynnes for Herrens spredte barn, og at det ikke bør henges på tid; for tid vil aldri mer bli en prøve. Jeg så at noen fikk en falsk opphisselse som oppstod ved forkynnelse om tid; at den tredje engels budskap var sterkere enn det tid kan være. Jeg så at dette budskap kan stå på sin egen grunnvoll, og at det ikke behøver tid for å styrke det, og at det vil gå frem i mektig kraft og gjøre sitt verk, og det vil bli forkortet i rettferdighet.» A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Hva er det hun taler om der? At vi aldri mer skulle knytte den tredje engels budskap til tid, ikke sant?

Amen? Er dere med meg?

Hvor finner du dette? Hvor er det plassert?

FRA TILHØRERNE: (Ingen respons.)

FRA TILHØRERSKAREN: Et omriss av den kristne erfaring og de kristne synspunkter.

En skisse av Ellen G. Whites kristne erfaring og synspunkter, side 48, side 48.

Greit. Hvor finner vi avsnittet som vi drøfter, og som er hentet fra Review and Herald, november 1850; hvor er det plassert i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Vel, det er plassert, dersom dere går tilbake i notatene deres, i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, side 61 og side 62.

Du har et syn i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White som er nedtegnet på side 48; deretter har du synet som til slutt kommer til å ende opp i Early Writings, på

sidene 61 og 62. De er adskilt av 13 eller 14 sider, ikke sant?

Og hva skal de gjøre når det gjelder Early Writings? De skal ta dette avsnittet fra side 48 og sette det inn rett etter hennes uttalelse om at tid ikke lenger er en prøve. De skal sette to syner sammen.

Følger du det jeg mener?

MANN I FORSAMLINGEN: Ja.

Følger du det jeg mener?

INDIVID SOM BLIR TILTALT I FORSAMLINGEN: (Bekreftelse.)

Greit, for du er den jeg ser mindre bekreftelse hos.

Det siste trinnet (trinn tre) – Tidlige skrifter, 1882

Greit. Nå er jeg tilbake på side 6 i notatene deres; og nå har dere Tidlige skrifter igjen.

«23. september, ... Jeg har sett at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke burde endres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før Hans hånd ble tatt bort.

Deretter så jeg med hensyn til «det daglige» (Daniel 8:12) at ordet «offer» var tilføyd ved menneskelig visdom og ikke hører til teksten, og at Herren ga den riktige forståelsen av dette til dem som forkynnte ropet om dommens time. Da enhet rådet, før 1844, var nesten alle forent om den riktige forståelsen av «det daglige»; men i forvirringen siden 1844 er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt. Tid har ikke vært en prøve siden 1844, og den vil aldri igjen bli en prøve.

Herren har vist meg at den tredje engels budskap må gå ut og forkynnes for Herrens spredte barn, men det må ikke henges på tid. Jeg så at noen fikk en falsk opphisselse, som oppstod ved forkynnelse av tid; men den tredje engels budskap er sterkere enn tiden kan være. Jeg så at dette budskap kan stå på sin egen grunnvoll og ikke trenger tid for å styrke det; og at det vil gå fram i mektig kraft og utføre sitt verk, og det vil bli forkortet i rettferdighet.

«Deretter ble jeg henvist til noen som befinner seg i den store villfarelse å tro at det er deres plikt å dra til det gamle Jerusalem . . .» Early Writings, 74–76.

Og grunnen til at dette er med fet skrift, er at dette er avsnittet her hvor det står: «. . . Da enhet rådde, før 1844, var nesten alle forent om den riktige forståelsen av —daglige'; men i forvirringen siden 1844 er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt. Tid har ikke vært en prøve siden 1844, og den vil aldri igjen bli en prøve.» Dere må huske at hun opprinnelig, i sin første nedtegnelse av dette synet, sa: «Det ble vist meg at tid ikke har vært en prøve siden 1844», og det var et annet avsnitt. Hun hadde sørget for at det var et skille mellom det som ble vist henne om det daglige, og det som ble vist henne om at tid skulle være en prøve; og at det neste avsnittet, som taler om at ingen tid skal forbindes med den tredje engels budskap, ikke var i det opprinnelige synet. Det stod på side 48 i Life Sketches, ikke på sidene 61 og 62.

Men når man kommer til Early Writings i 1882, satte de dem sammen; og derfor, når man kommer til 1930-årene og beveger seg ut i dypt mørke innen adventismen, og Willie White sier at når man studerer det daglige, må man studere det i tidens sammenheng—«Beklager, Willie, ditt ansvar var å være den som ga den nøyaktige historiske fremstillingen av Profetiens Ånd. Du skulle være den som forsvarte Profetiens Ånd. Og i din presentasjon av Early Writings, side 75, så du bort fra de opprinnelige kildene, og disse opprinnelige kildene sier at når du fremførte argumentet om at det daglige må betraktes i tidens sammenheng i Early Writings, 74, er det fullstendig usant.»—Det er usant! Det kan ikke opprettholdes av beretningen i Profetiens Ånd. Det kan ikke opprettholdes av historien fra den tidsperioden.

Greit. Punkt 1: Søster White sier at det finnes et korrekt syn på det stadige, i Early Writings, 74. Hovedargumentet som senere i historien blir påtvunget, er at når man studerer det avsnittet i Early Writings, 74, må man plassere det i sammenhengen med tidsetting. Det argumentet er falskt; det er ikke gyldig!

Så nå står vi bare igjen med det standpunkt at det finnes et riktig syn på det daglige. Greit? Men vi skal ta opp enda en tanke fra dette avsnittet.

Det står: «23. september viste Herren meg ...» 23. september, når? 1850: «23. september 1850 viste Herren meg.»

Hva viste Han henne?

Noe av det Han viste henne, var at siden 1844 har andre oppfatninger av det daglige blitt antatt.

«Den 23. september 1850 viste Herren meg Da det hersket enhet, før 1844, var nesten alle forent om den rette forståelsen av «det daglige»; men siden 1844 har det i forvirringen blitt omfavnet andre synspunkter, og mørke og forvirring har fulgt. The Review and Herald, november 1850.»

Mars 1850 «Det daglige» er den jordiske helligdommen

Så, nederst på side 6 har du et avsnitt som er hentet fra Review and Herald fra mars 1850, og det er en artikkel av David Arnold.

«Han [Daniel] ser også den samme undertrykkende makt —som reiser seg mot fyrstenes Fyrste;» og gjør således ende på lovligheten av alle de daglige ofrene som ble innstiftet ved Sinai til daglig å holdes inntil Ætten skulle komme. Her ble Kristus, substansen, eller det store antitypiske offer, drept av de romerske soldatene. Slik ble ved Roma —det daglige offer tatt bort,» og stedet for hans helligdom ble styrtet ned av Titus, en romersk general, da han ødela byen Jerusalem og Guds tempel, som inneholdt —helligdommen.» Her begynte oppfyllelsen av Kristi profetiske erklæring: «Og de skal falle for sverdets egg og bli ført bort som fanger til alle folkeslag, og Jerusalem skal nedtrækkes av hedningene, INNTIL HEDNINGENES TIDER ER OPPFYLT.» Lukas 21:24.» David Arnold, Review and Herald, mars 1850, bind 1, nummer 8.

I denne artikkelen lærer David Arnold at det daglige i Daniels bok representerer den jødiske helligdommen i Jerusalem, som ble fjernet av det hedenske Roma i år 70 e.Kr.

September 1850 «Det daglige» er Kristi helligdomstjeneste

Deretter, i september 1850, samme år — og forresten, hvem er redaktør for Review and Herald i 1850? Hans navn er James White.

James White trykker altså i september 1850 en artikkel av Crosier som lærer at «det daglige» representerer Kristi helligdomstjeneste.

Nå lærer ikke James White dette direkte, men folk trekker slutningen derfra og sier at det er det han lærer. Og hvorfor sier jeg dette? Jeg sier dette av denne grunn: I september 1850 sier søster White at siden 1844 har andre syn på det daglige blitt omfavnet i mørke, og forvirring har fulgt.

Disse to synspunktene [Arnold og Crosier] er ikke pionerens syn om at «det daglige» er hedenskap.

Og på side 7 har du de to avsnittene fra Crosiers artikkel, hvor han slutter at «det stadige» er Kristi helligdomstjeneste.

«—Og stedet for hans helligdom ble styrtet ned;» Daniel 8:11. Denne nedstyrtingen fant sted i den romerske makts dager og ved dens virkemiddel; derfor var helligdommen i denne teksten verken jorden eller Palestina, for den første ble styrtet ned ved syndefallet, mer enn 4 000 år tidligere, og det siste ved fangenskapet, mer enn 700 år før den begivenhet som omtales i dette skriftstedet, og ingen av delene ved romersk medvirkning.

«Helligdommen som ble nedkastet, er Hans, han mot hvem Roma opphøyet seg, han som var hærskares fyrste, Jesus Kristus; og Paulus lærer at Hans Helligdom er i himmelen. Videre, Daniel 11:30–31, —For skipene fra Kittim skal komme imot ham; derfor skal han bli bedrøvet og vende om og bære harme (staven til å tukte) mot den hellige pakt (kristendommen), så skal han gjøre; han skal endog vende tilbake og holde seg til dem (prester og biskoper) som forlater den hellige pakt. Og våpenmakt (sivil og religiøs) skal stå på hans side, og de (Roma og dem som forlater den hellige pakt) skal vanhellige styrkens Helligdom.’ Hva var dette som Roma og kristendommens apostler i fellesskap skulle vanhellige? Denne sammenslutning ble dannet mot den —hellige pakt’, og det var denne pakts Helligdom de vanhelliget; noe de kunne gjøre like så vel som å vanhellige Guds navn; Jeremia 34:16; Esekiel 20; Malaki 1:7. Dette var det samme som å profanere eller spotte Hans navn. I denne forstand vanhelliget dette —politisk-religiøse’ dyr Helligdommen, (Åpenbaringen 13:6), og kastet den ned fra dens sted i himmelen, (Salme 102:19; Jeremia 17:12; Hebreerne 8:1–2) da de kalte Roma den hellige stad, (Åpenbaringen 21:2) og innsatte paven der med titlene —Herre Gud paven’, —Hellige Fader’, —Kirkens overhode’, osv., og der, i det forfalskede —Guds tempel’, gir han seg ut for å gjøre det som Jesus i virkeligheten gjør i sin Helligdom; 2 Tessaloniker 2:1–8. Helligdommen er blitt nedtrådt (Daniel 8:13), på samme måte som Guds Sønn er blitt det. (Hebreerne 10:29.)) O. R. L. Crosier, —Helligdommen’, Review and Herald, september 1850.

Logikken til James White

Hvorfor skulle James White trykke denne artikkelen hvis han visste bedre? Grunnen til det er «James Whites logikk» i dine notater.

Det første som ble trykt etter Skuffelsen, kalles A Word to the Little Flock, og de tre personene som var forfattere i den publikasjonen, var James og Ellen White og Joseph Bates. Det første som ble trykt etter 22. oktober 1844 av dem som fulgte videre på stien, var denne artikkelen; og i denne artikkelen stadfester søster White Crosiers syn, ikke hans syn på det stadige, men hans syn på at Kristus gikk fra Det hellige til Det aller helligste.

Legg merke til, dette er søster White. Det er derfor James White ville være villig til å trykke Crosiers artikkel; det står:

«Jeg tror at Helligdommen, som skal renses ved slutten av de 2300 dagene, er det nye Jerusalems tempel, hvorav Kristus er en tjener.»—dette er Ellen White—«Herren viste meg i et syn, for mer enn ett år siden, at bror Crosier hadde det sanne lys angående renselsen av Helligdommen, osv.; og at det var hans vilje at bror C. skulle skrive ned den fremstillingen som han gav oss i Day-Star, Extra, 7. februar 1846. Jeg føler meg fullt ut bemyndiget av Herren til å anbefale dette Extra til enhver hellig.

«Jeg ber om at disse linjene må bli til velsignelse for deg og alle de kjære barna som måtte lese dem.» A Word to the Little Flock, 12. mai 1847.

Så, selv den dag i dag sier enkelte av de moderne historikerne innen adventismen: «Se der. Ellen White gir sin generelle tilslutning til Crosiers artikkel; og derfor må det Crosier sa om det stadige, nemlig at det er Kristi helligdomstjeneste, være sant.» Og når de sier det, gir de en uriktig fremstilling av historien; for Crosiers artikkel hadde åtte avsnitt i seg, og helt fra begynnelsen forsto adventistene at fire av disse avsnittene var fullstendig mørke, og de er aldri, aldri, aldri blitt trykt opp igjen innen adventismen.

Som et eksempel var ett av hans standpunkter i den artikkelen at når Jesus vender tilbake, skal det bli tusen år med fred. Adventister tror ikke dette, og det har de aldri gjort. Denne forståelsen er en forståelse som William Miller forkastet, og som faktisk plasserer William Miller på den rette vei i forståelsen av sannheten. Denne læren er en av de læresetningene som står i direkte motsetning til den millerittiske forståelsen.

Så når Crosier kommer ut med denne artikkelen i åtte deler, vet de med én gang at fire av disse delene ikke kan trykkes på nytt.

Men James White trykker den delen hvor Crosier antyder at «det daglige» er Kristi helligdomstjeneste; men han vil bare trykke opp igjen disse fire delene. Han vil ikke trykke opp igjen de andre fire. Men for at James White skal kunne trykke opp igjen Crosiers fire deler, må han trykke dem i to numre. Han måtte trykke dem to ganger i september 1850.

Det var ikke nok plass i hans Review and Herald i september 1850, så han trykte to numre av Review and Herald i september 1850 for å få med hele Crosiers artikkel om Kristus som gikk fra Det hellige til Det aller helligste.

Nå vil du merke hos Gerard Damsteegt at han gir den historiske vurderingen at adventistene alltid visste at det fantes deler av Crosiers artikler som var uriktige, og at de ikke kunne trykkes opp på nytt.

«Hun [Ellen Harmon] sa: — Herren viste meg i et syn, for mer enn ett år siden, at bror Crosier hadde det sanne lys om renselsen av helligdommen osv.; og at det var Hans vilje at bror C. skulle skrive ned det synet som han ga oss i Day Star Extra, 7. februar 1846. Jeg føler meg fullt ut bemyndiget av Herren til å anbefale dette Extra til enhver hellig» (Brev. E. G. White til Curtis, Word to the Little Flock, 12). Syvendedagsadventister har vanligvis tolket denne uttalelsen slik at Crosiers fremstillinger ikke var uten feil, men at hans viktigste typologiske argumentasjon var korrekt. Opptrykk av artikkelen utelot de delene som de mente var unøyaktige.» P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Kunne aldri trykke hele hans dokument på nytt

På neste side har dere så W. A. Spicer, som vitner om det samme: De visste alltid at Crosiers artikler inneholdt feil, og de trykte aldri de fire avsnittene opp igjen.

«Det er sørgelig å måtte si at den unge Crosier vandret i lyset fra sabbatssannheten bare en meget kort tid. Senere forkastet han helligdomslæren som han hadde vært med på å grunnfeste. Våre pionerbrødre trykte hans fremstilling av helligdommen opp igjen flere ganger i sine tidlige tidsskrifter, men de kunne aldri trykke hele hans dokument på nytt. I det hadde han føyd til helligdomsfremstillingen noen tanker om den kommende tidsalder, et timelig millennium, med en herlig tidsalder på denne jord ved det annet komme. Disse ting utelot våre brødre alltid. Disse læresetningene om den kommende tidsalder var vidt utbredt i de dager. Læren passet aldri inn i det bestemte adventbudskap; og det er utvilsomt at denne feilens surdeig bidro til å føre de yngre menn bort fra sabbats- og helligdomssannhetene. Han vendte seg snart til bitter motstand mot vår tidlige bevegelse.» W. A. Spicer, Review and Herald, 14. desember 1939

Poenget er at det i dag finnes mennesker som tar Søster Whites tilslutning til Crosiers artikkel i A Word to the Little Flock—mennesker som Heidi Heikes, Heidi Heikes med sin tåpelige bok om at «det daglige» er Kristi helligdomstjeneste. Dette er ett av hans argumenter.

Folk som gjør dette, ser bort fra de historiske fakta. De kunne aldri trykke opp igjen alle Crosiers artikler. Og å hevde at Ellen Whites tilslutning i A Word to the Little Flock er en generell tilslutning til Crosiers standpunkt, er å hevde at adventister tror at det skal bli tusen år med fred. Det er et tåpelig argument.

Det er en forfalskning av historien, og det gjøres for å bedra mennesker og skape forvirring og mørke.

Så har du to historikere, Spicer, som er død, og Damsteegt, som fremdeles lever; men jeg forsikrer deg om at verken Spicer eller Damsteegt, ingen av dem, ville være enig med meg i det jeg legger frem. Altså, det ville de ikke. Så har du to antagonistiske historikere som er enige i det jeg forteller deg. Det finnes overhodet ingen rettferdiggjørelse for å ta Ellen Whites tilslutning til Crosiers artikkel som et uttrykk for at alt i den var fullkomment.

Advent Review—bind 1, Auburn, NY, nummer 3

Advent Review—Bind 1, Auburn, New York, Nummer 4

The Advent Review—Bind 1, Auburn, NY, særnummer

Da Jakob White begynte å trykke Crosiers artikkel i september 1850 i The Review and Herald, var det bind 1, nummer 3.

Men han kunne ikke få med alt i bind 1, nummer 3; derfor fullførte han artikkelen i bind 1 av The Review and Herald, nummer 4. Og når gjorde han dette? I september 1850.

Vel, hva skjedde i september 1850? Søster White hadde et syn som sier: «23. september 1850 viste Herren meg Da enheten rådet, før 1844, var nesten alle forent om den rette forståelsen av ‘det daglige’; men siden 1844 er, i forvirringen, andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt. The Review and Herald, november 1850.»

Hvem var hennes ektemann? Han var redaktør for The Review and Herald.

Så, hva gjorde han da hans hustru sa: «Vet du hva jeg nettopp fikk vite av Herren, James? Jeg fikk vite at vi ikke skulle fremføre synspunktene om det stadige som motsier pionerenes forståelse av at det stadige er hedenskap, fordi det bringer mørke og forvirring.»

Så, hva gjorde James White? I september 1850 trykte han enda et nummer av Review and Herald, tre i løpet av én måned. Det kalles bind 1, spesialutgave.

Og hva gjorde han? Han trykte Crosiers artikkel på nytt og fjernet det Crosier sa om det daglige!

Brødre og søstre, dette er et historisk bevis på at James og Ellen White forstod at Crosiers syn på det daglige var feil, og at det førte med seg mørke og forvirring.

Og hva var Crosiers syn på det daglige? At det var Kristi tjeneste i helligdommen.

Så, i Early Writings, 74, når hun sier: «Den 23. september viste Herren meg at millerittene hadde det rette syn på det daglige», er det historiske beviset at millerittene forstod—

Nå, brødre og søstre, brødre og søstre, gå ikke glipp av dette faktum: Hva er dette: I september 1850 blir søster White vist at siden 1844 var andre syn på det Stadige blitt omfavnet; i mai 1850 fremstiller Arnold det Stadige som den jødiske helligdom; i september 1850 blir del 1 av 2 av Crosiers artikkel publisert, innbefattet hans fremstilling av det Stadige som Kristi helligdomstjeneste; i september 1850 blir del 2 av 2 av Crosiers artikkel publisert; i september 1850 blir Crosiers artikkel gjenopptrykt, men hans syn på det Stadige er blitt fjernet? Hva er det som finner sted?

Vi ser at dette 1850-kartet blir utarbeidet i det samme året, og hva sier dette kartet om det daglige? «Hedensk herredømme eller DET DAGLIGE tatt bort. Dan. 11:31 508.»

Ellen White visste hva de som forkynnte Dommens times rop, mente med standpunktet om det stadigvarende. Når hun sier at de hadde den rette oppfatning, visste hun at den rette oppfatning var

at det representerte at det hedenske herredømmet ble tatt bort; det stadigvarende representerte hedenskapet.

Og i dette året, 1850, beviser den historiske beretningen at hun forkastet, og hennes ektemann forkastet, læren om at «det stadige» representerer Kristi tjeneste i helligdommen, hvilket er den lære som Syvendedags Adventistsamfunnets Biblical Research Institute fastholder. Det er den lære som de selvunderstøttende virksomheter, slik som Heartland og Steps to Life, støtter. Det er den lære som bringer mørke og forvirring.

Legg nå merke til dette angående 1850-kartet. Dette er i november 1850. Dette er den samme måneden da hun har synet som hun nedtegner, som til sist går gjennom utviklingen i 1851, og som deretter i 1882 ender opp i Early Writing, i akkurat denne måneden, i akkurat denne måneden, i november 1850. Det står,

«Mandag vendte vi tilbake til Dorchester, hvor vår kjære bror Nichols og hans familie bor.»—

Helt her oppe [med henvisning til 1850-diagrammet, øverste høyre hjørne], «Published by Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.» Greit? Hun taler om dette, ikke sant? Ser dere det, dette diagrammet?

—«Der i natten gav Gud meg et meget interessant syn, hvorav det meste dere vil se i bladet. Gud viste meg nødvendigheten av å få utarbeidet et diagram. Jeg så at det var nødvendig, og at sannheten, gjort tydelig på tavler, ville utrette meget og ville føre sjeler til kunnskap om sannheten.» Manuscript Releases, nummer 15, 210 november 1850.

Hun hadde et syn i Nichols' hus i Dorchester—det er alt sammen på dette kartet—og sa: «Du må lage et kart.»

Og hva sier hun om tavlen? Hvordan beskriver hun den?

Gå til Habakkuk 2: «Jeg så nødvendigheten av å få utgitt et kart,» og hva skulle det gjøre? Det var nødvendig, «for at sannheten skulle gjøres tydelig på tavler.» Habakkuk 2, vers 2, sier: «Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, . . . » Hun sier at dette Otis Nichols-kartet fra 1850, trykt i Dorchester, Massachusetts, er en oppfyllelse av Habakkuk, slik hun også sier i The Great Controversy at 1843-kartet er en oppfyllelse av Habakkuk.

Ser du det? Ser du når hun fikk dette synet? På samme tid som dette pågikk: «23. september viste Herren meg . . . at læren om det daglige som Kristi helligdomstjeneste bringer mørke og forvirring», og hennes mann trykte straks artikkelen på nytt og fjernet disse to avsnittene. Den ble aldri trykt på nytt igjen innen adventismen før i 1931, da Willie White trykte den på nytt; og da han gjorde det, hadde han med et falskt vitnesbyrd i selve traktaten som han trykte. Det kan påvises.

Nå vil jeg lese noe her for dere, et lengre sitat, om denne samme tidsperioden. Dette er fra 27. november 1850.

Jeg har forsømt å skrive til dere en tid. Jeg vil nå gi mine grunner. For det første hadde jeg ikke tid til å skrive på flere uker etter at jeg mottok søster Arabellas vennlige og velkomne brev, ellers ville

jeg ha etterkommet hennes ønske om å få det besvart innen to uker. Jeg likte brevet meget godt. Vi var alle interessert i brevet og håper at min forsinkelse ikke vil hindre dere i å besvare dette så snart dere leser det, og jeg vil ikke vente så lenge neste gang.

Jakobs og min helse er nå ganske god. Vårt hjem er i Paris, hos bror Andrews, bare noen få skritt fra postkontoret og trykkeriet. Vi skal bli her en liten tid. Dette er en meget vennlig familie, men ganske fattig. Alt her stilles fritt til rådighet i den utstrekning de har noe. Vi mener ikke at det er rett å være dem til noen utgift mens vi er her. Jeg ønsker svært meget å se dere alle og kjære søster Gorham.

«Vår konferanse i Topsham var av dyp interesse. Tjueåtte var til stede; alle tok del i møtet. »

Søndag kom Guds kraft over oss som en mektig framfarende vind. Alle reiste seg opp og priste Gud med høy røst; det var som da grunnvollen til Guds hus ble lagt. Lyden av gråt kunne ikke skilles fra lyden av jubelrop. Det var en triumferende stund; alle ble styrket og forfrisket. Jeg har aldri tidligere vært vitne til en så mektig stund.

Vår neste konferanse var i Fairhaven. Bror Bates og hans hustru var til stede. Det var et meget godt møte. På vår tilbakekomst til bror Nichols gav Herren meg et syn og viste meg at sannheten måtte gjøres tydelig på tavler, og at dette ville få mange til å ta standpunkt for sannheten ved de tre englers budskap, idet de to første ble gjort tydelige på tavler.»

Det er helt her nede [viser til det nedre venstre hjørnet av 1850-kartet]. Greit? Det er dette hun taler om på dette kartet.

—«Jeg så også at det var like nødvendig at bladet ble utgitt som at budbærerne drog ut; for budbærerne trenger et blad å ha med seg, som inneholder nåværende sannhet, for å legge i hendene på dem som hører, og da ville sannheten ikke svinne bort fra sinnet, og bladet ville gå dit budbærerne ikke kunne gå. Andre ting så jeg, som vil komme til syne i bladet.»

«Hvordan står det til med dere alle? Streber dere alle etter det evige liv? Jeg lengter svært, svært etter å se dere og tror at jeg snart skal gjøre det. Nå er forberedelsens tid, og jeg håper at vi alle skal gjøre et sikkert verk for evigheten. Tiden synes meget kort, og det vi gjør, må vi gjøre raskt.»

«20. november, for én uke siden, dro bror Henry Nichols og jeg til Topsham. Vi hadde nettopp reist oss fra middagsbordet torsdag [21. nov.], da et av bror Foeys barn kom inn og sa at deres mor var bevisstløs. Vi skyndte oss over elven én mil og fant vår kjære søster Foey døende. Min sorg var stor da jeg oppdaget at hun ikke kjente meg. Hun fortsatte lenge i stor nød inntil mellom klokken tre og fire, og så utåndet hun. Hun har etterlatt en ektemann og tre barn til å sørge over sitt tap.

Fredag morgen [22. nov.] kom bror Henry til Paris for at James skulle barbere ham, så han kunne overvære begravelsen. Vi hadde en meget høytidelig og gripende stund. Herren forlot oss ikke, men lot sin Ånd hvile over oss. Søster Foeys siste dager var avgjort hennes mest åndelige og beste dager. Bror Foey har dette til trøst, at hun døde som en kristen. Han bærer det godt. Gud gir ham nåde til å utholde denne trengselen. Å, hvor godt det er å ha et håp til Gud som vil holde oppe gjennom alle prøvelsens og lidelsens scener. Pris Gud for et håp, et godt håp. Hva ville du, noen av

dere, gi for deres håp?

Hold fast ved troen. Vær sterke i Gud og støtt dere til Hans evige arm. Den vil aldri svikte dere, men vil bære dere oppe under enhver trengsel. Jeg håper at dere alle vil vokse dere sterkere og sterkere i sannheten. Vakl ikke, men treng dere frem til riket.»—

Nå går vi i gang. Her er det jeg vil at du skal se.

—«For én uke siden, sist sabbat, hadde vi et meget interessant møte. Bror Hewit fra Dead River var der. Han kom med et budskap som gikk ut på at de ugudeliges tilintetgjørelse og de dødes søvn var en vederstyggelighet innenfor en lukket dør, som en kvinne, Jesabel, en profetinne, hadde ført inn, og han trodde at jeg var den kvinnen, Jesabel.»—

Greit? Bror Hewit sier at Ellen White er Jesabel, og at hun har innført tre villfarelser.

«—Vi fortalte ham om noen av hans villfarelser i fortiden, at de 1335 dagene var utløpt, og om hans tallrike villfarelser. Det hadde bare liten virkning. Hans mørke hvilte over møtet, og det trakk ut.»

Nå vil jeg at du skal se dette. Jeg har noe å si om dette avsnittet som jeg vil at du skal følge, hvis du kan.

Hvis du noen gang har hatt med dem innen adventismen å gjøre som anvender tidsprofetiene på nytt ved verdens ende, har de bare tre sitater som de bruker — de bruker mange sitater, men de har tre hovedsitater som de bruker. Dette er ett av dem; for de vil gå dit og si: «Vi fortalte ham om noen av hans feil tidligere,» og de vil hevde at når hun sier «at de 1335 dager var til ende», så var det en av hans feil. Ser du hvordan man på en måte kan vri den grammatikken litt: «Vi fortalte ham om noen av hans feil tidligere? Vi fortalte ham også at de 1335 dager var til ende»; men tidfastsetterne sier at vi fortalte ham om noen av hans feil tidligere, og at én av disse feilene var at du lærer at de 1335 dager er til ende, og at dette er en feil.» Så du kan vri det begge veier.

Første gang jeg hadde en ansikt-til-ansikt-konfrontasjon med Eugene Prewitt, var i Oklahoma, og han argumenterer for at Millerittenes historie ikke gjentar seg ved verdens ende, og jeg gir ham et par sitater fra Profetiens Ånd.

Og han sier: «Jeff, du vet at Ellen White var en skjødesløs skribent.»

Og jeg sa: «Hva mener du?»

Og han gikk til dette sitatet. Han sier at dette sitatet beviser at hun er en skjødesløs forfatter; for hun vet at jeg vet at de som fastsetter tider, kan forvrengte dette sitatet, dersom de ønsker det.

At et sted som Washita har en innflytelse som lærer sine studenter at Ellen White er en skjødesløs skribent, er én ting; men er hun en skjødesløs skribent her?

— «Jeg følte at jeg måtte si noen få ord. I Jesu navn reiste jeg meg, og på omkring fem minutter forandret møtet seg. Alle kjente det i samme øyeblikk. Hvert ansikt ble opplyst. Guds nærvær fylte stedet. Bror Hewit falt på kne og begynte å gråte og be. Jeg ble tatt hen i syn og så mye som jeg

ikke kan skrive. Det hadde en stor virkning på bror Hewit. Han bekjente at det var av Gud og ble ydmyket i støvet. Helt siden det møtet har han skrevet, og skriver nå fra det samme bordet idet han frasier seg alle de villfarelser som han har forfektet. Jeg tror Gud fører ham frem, og han er skikket til å gjøre godt, dersom Gud virker gjennom ham.»

«Mye kjærlighet til kjære søster Gorham. Si henne at hun skal være sterk. Gud er med henne, og Han vil ikke forlate henne. Mye kjærlighet til dere alle. Jeg håper at barna ikke vil bli søvnige, men vil være interessert i sannheten og være nidkjære etter å gjøre sitt kall og sin utvelgelse viss. Skriv, vær sikker på å skrive, og gjør ikke som jeg har gjort. Jeg elsker dere, dere alle. Skriv.» Manuscript Releases, bind 16, 206–209. Skrevet fra Paris, Maine, 27. november 1850.

Brødre og søstre, hva er den historiske sammenhengen for dette; hvor skriver hun dette? Hun skriver dette i 1850, i bror Nichols' hus.

I denne tidsperioden, hva gjør Herren? Han viser at pionerene har det rette synet på det stadige, og hun behandler dette. Hun sier at Kristi helligdomstjeneste er det falske synet på det stadige.

I denne historien, denne selve historien—ikke bare denne selve historien og ikke bare selve året, men selve måneden i året—får hun synet, og hun klargjør denne sannheten om pionerenes standpunkt angående det stadige, idet hun sier at de som forkyste Dommens times rop, hadde den rette forståelsen av det stadige; og i det samme avsnittet sier hun: «Jeg så at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres, og at de som forkyste Dommens times rop, hadde den rette forståelsen av det stadige.»

Og hva sier det om det daglige på dette 1843-diagrammet? Jo, det sier at det ble tatt bort i år 508 e.Kr.; og at 1335 år senere fører deg til 1843, og at de 1335 er i fortiden.

Kan du forestille deg at hun, i selve måneden, i selve året, skulle fortelle bror Hewit fra Dead River at det fremdeles lå i framtiden?

Vel, disse tidsetterne, disse tidsetterne, og disse menneskene som tror at Søster White er en unøyaktig skribent. Historien stadfester ikke dette.

Så jeg vil at du skal se at Ellen White, i forbindelse med det daglige, til og med forstod de 1335.

Ellen White satte ikke bare sitt godkjennende segl på at det daglige var hedenskap; hun forsto at det innledet 1335-årsprofetien, som endte i 1843, og hun forsvarte dette standpunktet offentlig mot bror Hewit fra Dead River. Ser du det?

Og i den samme måneden, hvor hun sier at Kristi helligdomstjeneste som det daglige bare fører med seg mørke og forvirring, fjerner hennes mann, som svar på det synet, denne læren fra Review and Herald.

Her oppe i notatene deres, der det står «1850 Chart», er dette hva det står akkurat her [med henvisning til den tredje kolonnen fra venstre på 1850-kartet, teksten som følger etter Jesus på korset i AD31]. Jeg ønsket at dere skulle kunne ha det i notatene deres.

Og så på 1843-kartet her borte [med henvisning til den midterste kolonnen, under Jesus på korset i år 31 e.Kr.]:

Borttakelsen av det daglige offeret. Dan. 12:11, 12

Okay, dette er disse to diagrammene.

Søster White forsto at disse mennene hadde den rette forståelsen, og hun forsto at den innledet 1335-årsprofetien som endte i 1843; og hun forsto at den representerte at det hedenske herredømmet ble tatt bort i 508.

Under disse to henvisningene til kartene har du enda et sitat fra den tidsperioden da bror Nichols virket, og der irttesetter hun mennesker for å lage andre kart, fordi deres illustrasjoner er sataniske; mens hun sier at illustrasjonene på disse to kartene er himmelske. Hun sier,

«Jeg så at arbeidet med å lage plansjer var helt galt. Det hadde sitt opphav hos bror Rhodes og ble videreført av bror Case. Det er blitt brukt midler på å lage plansjer og forme grove, frastøtende bilder for å fremstille engler og den herlige Jesus. Slike ting så jeg var mishagelige for Gud. Jeg så at Gud var med i utgivelsen av plansjen ved bror Nichols.»—

Hvem sto bak utgivelsen av dette 1850-kartet? Gud!

—«Jeg så at det fantes»—hva?—«en profeti om dette kartet i Bibelen, og dersom dette kartet er utformet for Guds folk, hvis det [er] tilstrekkelig for den ene, så er det det også for den andre, og hvis én trengte et nytt kart malt i større målestokk, trenger alle det like mye. »

«Jeg så at det var en rastløs, urolig, utilfreds og utakknemlig følelse hos broder Case som ønsket et annet kart. Jeg så at disse malte kartene hadde en dårlig virkning på menigheten. Det førte til at en lett, overfladisk ånd av latterliggjøring var til stede i møtet.»—

Nå er dette den ene som jeg vil at du skal tenke grundig gjennom.

—«Jeg så at de tavlene som var forordnet av Gud, virket gunstig på sinnet, selv uten en forklaring.»—

«Jeg så at tavlene», i flertall, «var forordnet av Gud . . . » Hvilke tavler, i flertall, var forordnet av Gud? Disse to tavlene [1843-tavlen og 1850-tavlen] var forordnet av Gud.

Disse to oversiktene er en oppfyllelse av Habakkuk 2.

—«Det er noe lett, vakkert og himmelsk i fremstillingen av englene på plansjene. Sinnet blir nesten umerkelig ledet til Gud og himmelen. Men de andre plansjene som er blitt utarbeidet, vekker avsky i sinnet og får tankene til å dvele mer ved jorden enn ved himmelen. Bildene som fremstiller engler, ligner mer på djevlene enn på himmelens vesener. Jeg så at plansjene i dager og uker hadde opptatt broder Cases sinn, da han skulle ha søkt himmelsk visdom fra Gud og skulle ha vokst i Åndens nådegaver og i kunnskapen om sannheten.»

«Jeg så at dersom de midler som er blitt sløst bort på å få ut plansjer, hadde vært brukt til å legge sannheten klart frem for brødrene ved utgivelse av traktater osv., ville det ha gjort meget godt og frelst sjeler. Jeg så at plansjevirkksomheten har spredt seg som feberen.» Manuscript Releases, nr. 13, 359; 1853.

De 1290 og 1335 dagene

Jeg har følgende en artikkel fra Review and Herald, 28. januar 1858. Grunnen til at jeg har den i notatene deres, er at dere kan se at de i 1858 fremdeles lærer at det daglige er hedenskap. Dere har det i deres referanse; åtte år etter 1850 forstår de fortsatt at det daglige er hedenskap.

EN ANNEN viktig profetisk tidsperiode som adventlæren er grunnlagt på, er de 1335 dagene i Daniel 12, som de 1290 dagene er så nært forbundet med. Disse to periodene blir innført for oss slik:

«—Og fra den tid da det daglige offer blir tatt bort, og den ødeleggende styggedom blir satt opp, skal det være ett tusen to hundre og nitti dager. Salig er den som venter og når fram til ett tusen tre hundre og fem og tretti dager. Men gå du bort til enden kommer; for du skal hvile og stå fram i din lodd ved dages ende.» Daniel 12:11–13.

«Spørsmålene melder seg straks: Kan vi fastslå hvilke begivenheter det er som disse tidsperiodene skal regnes fra; og hvis så, kan vi fastslå når de fant sted? Vi spør først: Hva er «det daglige» (offer) og «ødeleggelsens styggedom»? Det vil bli lagt merke til at ordet «offer» står i kursiv, hvilket viser at det er et tilføyd ord. Det samme vil bli lagt merke til i de andre tilfellene hvor det forekommer i Daniels bok, nemlig kapittel 11,31 og 8,11–13. La oss kort henvise til dette sistnevnte kapittel. I vers 13 vil det bli observert at to ødeleggelser føres frem for synet: den daglige (ødeleggelse) og ødeleggelsens overtredelse. Dette forhold er gjort så klart av Josiah Litch at vi ikke kan gjøre noe bedre enn å sitere hans ord:»

«—Det daglige offer er den nåværende lesningen av teksten; men noe slikt som offer finnes ikke i originalen. Dette er alminnelig erkjent. Det er en glosse eller en fortolkning lagt inn av oversetterne. Den rette lesningen er: «det daglige og ødeleggelsens overtredelse»; daglige og overtredelse er forbundet med «og»: den daglige ødeleggelse og ødeleggelsens overtredelse. De er to ødeleggende makter som skulle ødelegge Helligdommen og hæren.»

Av dette er det tydelig at «det daglige» ikke kan ha noen henvisning til den jødiske gudsyndelsen, som det etter den eldre og mer utbredte oppfatning er blitt anvendt på; og dette fremgår ytterligere av den betraktning at dersom disse periodene, enten de tas bokstavelig eller billedlig, dateres fra en hvilken som helst borttagelse av denne gudsyndelsen, fører de oss ikke frem til noen som helst begivenhet verdig å bemerke.

«Det daglige og vederstyggeligheten er altså to ødeleggende makter som skulle undertrykke menigheten: kan vi fastslå hva disse maktene er? Vi behøver bare å ta i bruk William Millers resonnementsmåte på dette punkt for å komme til samme konklusjon som ham. Han sier:»

«—Jeg leste videre og kunne ikke finne noe annet tilfelle der [det daglige] forekom enn i Daniel. Jeg tok da [ved hjelp av en konkordans] de ordene som sto i forbindelse med det, —ta bort;» —han skal ta bort det daglige»; —fra den tid da det daglige blir tatt bort»; osv. Jeg leste videre og tenkte at jeg ikke skulle finne noe lys over teksten. Til sist kom jeg til 2 Tessalonikerne 2:7, 8, —For lovløshetens mysterium er alt virksomt; bare han som nå holder igjen, vil holde igjen inntil han er tatt bort av veien, og da skal den lovløse bli åpenbart.» osv. Og da jeg var kommet til den teksten, å, hvor klart og herlig sannheten fremtrådte! Der er det! Det er —det daglige!» Vel, hva mener nå Paulus med —han som nå holder igjen» eller hindrer? Med —syndens menneske» og —den lovløse» menes pavedømmet. Vel, hva er det da som hindrer pavedømmet fra å bli åpenbart? Jo, det er hedenskapet. Da må altså —det daglige» bety hedenskapet.»+

Vi ser av Daniel 8 at det er det lille hornet, som etterfulgte bukken, eller det greske rike, som tar bort «det daglige»; og det er den eneste makt som fremstilles etter delingen av Alexanders rike og ned til den tid da helligdommen skulle renses ved slutten av de 2300 dager. Dette lille horn har vi på sitt rette sted vist å være Roma oppfattet som en enhet, svarende til det fjerde riket i Daniels andre syner. Nå er det et faktum at det fant sted en forandring i den romerske makt fra hedenskap til pavedømme. Hedenskapet hadde fra de assyriske kongers dager og ned til den tid da det ble omdannet til pavedømmet, vært det daglige, eller som professor Whiting gjengir det, «den stadige» ødeleggelse, hvorved Satan hadde reist seg mot Jehovas sak. I sine prester, sine altere og sine ofre bar det likhet med den levittiske form for Jehovas gudsdyrkelse; men da den levittiske vek for den kristne form for gudsdyrkelse, måtte Satan også forandre sin form for motstand for med hell å kunne motarbeide verket; derfor blir hedenskapets templer, altere og statuer døpt inn i pavedømmets bespottelser.

«Men det daglige, hedenskapet, sies i profetien å ha en helligdom, og stedet for dets helligdom skulle kastes ned. At en helligdom ofte er forbundet med avgudsdyrkelse og hedenskap som stedet for deres andakt og tilbedelse, fremgår av følgende skriftsteder: Jesaja 16:12; Amos 7:9, 13, marg. Esekiel 28:18. Angående helligdommen til det daglige i Daniel 8, fremsetter vi følgende fra Apollos Hale:*

«—Hva kan menes med hedenskapets —helligdom»? Hedenskapet, og villfarelse av enhver art, har sine helligdommer så vel som sannheten. Dette er de templer eller tilfluktssteder som er viet til deres tjeneste. Det kan da tenkes at det her er tale om et bestemt og berømt tempel i hedenskapet. Hvilket av dets mange fremragende templer kan det være? Et av de mest storslåtte eksempler på klassisk arkitektur kalles Pantheon. Dets navn betyr —tempelet eller tilfluktsstedet for alle gudene.' Stedet hvor det ligger, er Roma.+ Avgudene fra de folk som romerne hadde erobret, ble ærbødig nedlagt i en nisje eller avdeling i dette tempelet, og ble i mange tilfeller gjenstander for tilbedelse av romerne selv. Kunne vi finne et hedensk tempel som mer slående var —hans helligdom'? »

Etter nå å ha fastslått at det daglige er hedenskapet, og at ødeleggelsens overtredelse, eller «den styggedom som gjør øde», er pavedømmet, og at hedenskapets særlige helligdom var Pantheon, og at «stedet» for dets beliggenhet var Roma, går vi videre i vår undersøkelse.

«1. Ble hedenskapet — 'borttatt' av den romerske sivile makt? Vi mener at følgende fremstilling av et viktig og velkjent faktum i kirkens og verdens historie svarer til profetien. Den viser til Konstantin, den første kristne keiser, og sier:»

«—Hans første regjeringshandling var utsendelsen av et edikt over hele riket, hvorved han oppfordret sine undersåtter til å omfavne kristendommen.»++

«2. Ble Roma byen eller stedet for hans helligdom, (Pantheon,) styrtet ned ved statens myndighet? Følgende utdrag gir svar:»

«—Døden til Konstantins siste rival hadde beseglet fred i riket. Roma var atter nasjonenes ubestridte dronning. Men i denne stund av opphøyelse og glans var hun blitt løftet til kanten av et stup. Hennes neste skritt skulle være nedadgående og uopprettelig. Forflytningen av regjeringen til Konstantinopel volder historikeren fremdeles forundring. Det var en handling i direkte strid med hele løpet av det romerske sinns gamle og ærverdige fordømmer. Det var ikke verket av noen vellystig asiat, hengiven til de østlige skikkers og klimaters nytelser, men av en jernhard erobrere, født i vesten, og foraktfull, som alle romere, overfor orientalenes vaner; det var verket av en skarpsindig politiker, og dog var det i den mest åpenbare grad upolitisk. Likevel forlot Konstantin Roma, Cæsarenes store festning og trone, for et dunkelt hjørne av Thrakia, og brukte resten av sitt kraftfulle og ærgjerrige liv i det dobbelte strev å opphøye en koloni til sitt rikes hovedstad og å forandre hovedstaden til en kolonis svake æresbevisninger og ydmykede makt.»*

«Denne beretningen fra historikerens penn er for klar til å trenge kommentar. Stedet for hans helligdom ble styrtet ned, sier profetien; og etter en fremstilling av fakta som den ovenstående, må selv de mest kresne i profetisk fortolkning være tilfredsstilt med dens anvendelse.»

«Fra den tid det daglige blir tatt bort, og den ødeleggende styggedom blir satt opp, skal det gå ett tusen to hundre og nitti dager. Salig er den som venter og når fram til ett tusen tre hundre og fem og tretti dager.» Med de kjensgjerninger for oss at det daglige er hedenskapen, at den ødeleggende styggedom er pavedømmet, at det fant sted en forandring fra det første til det siste i den romerske makt, og ved statens myndighet, har vi bare videre å undersøke når dette fant sted på en måte som oppfyller profetien; for dersom vi kan fastslå dette, har vi utgangspunktet hvorfra de profetiske tidsperiodene i teksten foran oss skal dateres. Derfor,

«3. Når fant den hendelsen sted som det siktes til i profetien? La det bemerkes at spørsmålet ikke er når de hellige ble gitt i pavedømmets hender, men når religionsskiftet fra hedenskap til pavedømme var blitt så langt gjennomført at det sistnevnte ble den nasjonale religion og ble satt i en stilling til å begynne sin løpebane. Dette var, som alle andre store omveltninger, ikke et øyeblikks verk. Dets første virkninger viste seg lenge forut. Paulus sa at allerede i hans dager var lovløshetens hemmelighet, syndens menneske, «ødeleggelsens styggedom», alt virksom. Og det er i lyset av dette skriftord at vi må forstå vår Herres ord i Matteus 24,15 om ødeleggelsens styggedom, hvor han tydelig sikter til Daniel 9,27. For selv om hedenskapet ikke hadde viker plass for pavedømmet i år 70, da Jerusalem ble ødelagt av romerne, forstår vi likevel at den makt som da trådte frem, noe forandret i navn og form, var nettopp den makt som, som ødeleggelsens styggedom, skulle utmatte de hellige og legge Den Høyestes menighet

øde.»

«Frem til tidspunktet for omvendelsen av Klodvig, konge av Frankrike, som fant sted i 496, var franskmennene og andre nasjoner i det vestlige Rom hedenske; men etter denne begivenheten ble anstrengelsene for å omvende avgudsdyrkere til Kristus kronet med stor framgang. Det sies at Klodvigs omvendelse gav opphav til skikken å tiltale den franske monark med titlene Den allerkristeligste majestet og Kirkens eldste sønn.+ Mellom den tid og år 508 ble ved «allianser», «kapitulasjoner» og erobringer «Avborici», de «romerske garnisonene i vest», Bretagne, burgunderne og vestgoterne brakt i underkastelse.»++

— Hedenskapet i det vestlige Romerriket, selv om det utvilsomt sinket fremgangen for den kristne tro, særlig i de nasjoner som ble herjet, som i Englands tilfelle, av barbariske klaners innfall, og som fortsatt var avgudsdyrkere, hadde heretter ikke makt, om det enn hadde viljen, til å undertrykke den katolske tro eller til å hindre den romerske pontiffs fremtrengninger.

Fra den tid av var det den pavelige vederstyggelighet som seiret, så langt hedendommen angikk. Dens fremtidige kamper stod med de andre kristne sekter, som alltid ble behandlet som kjettere, og med fyrster som alltid ble behandlet som opprørere eller som dem som splittet Kristi legeme. Europas fremtredende makter oppga sin tilslutning til hedendommen bare for å videreføre dens vederstyggeligheter i en annen skikkelse; for hedendommen behøvde bare å bli døpt for å bli kristen i katolsk forstand; og når interessene eller hevnen til dens presidierende tjener stilte kravet, måtte deres eiendommer og troner — kanskje deres liv — legges på alteret. SS

* Profetisk utleggelse, bind 1, 127.

+ Goodrichs Universal Hist. og Gutheries Geog.ʹ

+ Mosheims kristne historie, bind 1, 132, 133.

I England grunnla Arthur, den første kristne kongen, den kristne gudsdyrkelsen på ruinene av den hedenske.* Rapin, som gjør krav på å være mer nøyaktig i kronologien over begivenhetene i sin historie, opplyser at han ble valgt til monark over Britannia i 508. Bok 2, 129.

«Hvordan var tilstanden ved Romas stol på denne tiden? — Symmachus var pave fra 498 eller 499 til 514. Hans pontifikat ble kjennetegnet av disse bemerkelsesverdige omstendigheter og begivenheter:

1. Han forlot hedendommen da han trådte inn i Romerkirken.

«2. Han fant veien til pavestolen ved å kjempe mot sin rival like til blods. Du Pin.»

«3. Ved den hyllest som blir vist ham som den hellige Peters etterfølger.»

4. Ved ekskommunikasjonen av keiser Anastasius.+

«—Hvor meget», sier Mosheim, «visse meninger var gunstige for de romerske pontiffers herrelystne krav, kan lett forestilles ut fra et utsagn av Ennodius, den beryktede og overdrevne smigrer av Symmachus, som var en prelat med tvetydig ry. Denne parasittiske lovtaler hevdet blant

andre tåpelige påstander at pontiffen var innsatt som dommer i Guds sted, hvilket han fylte som den Høyestes stedfortreder.»++

Ved den styrke som gjennom disse framgangene og ved vikarenes og andre representanter for Romerstolen ble sikret den katolske sak i vest, ble det pavelige parti i Konstantinopel — stilt i en stilling til å rettfærdiggjøre åpne fiendtligheter til fordel for sin herre i Roma. I 508 feide fanatismens og borgerkrigens malstrøm i ild og blod gjennom gatene i den østlige hovedstad.

Gibbon sier, under årene 508–514, idet han omtaler urolighetene i Konstantinopel — keiserens statuer ble sønderbrutt, og hans person ble skjult i en forstad, inntil han ved slutten av tre dager våget å påkalle sine undersåtters miskunn. [Pavedømmet er triumferende.] Uten sitt diadem og i en bønnfallendes holdning viste Anastasius seg på sirkusets trone. Katolikkene fremsa i hans påsyn det ekte Trisagion; de jublet over det tilbud han lot utrope ved en herolds røst, om å nedlegge purpuren; de lyttet til formaningen om at, siden ikke alle kunne regjere, burde de først bli enige om valget av en hersker; og de tok imot blodet av to upopulære ministre, som deres herre uten betenkning dømte til løvene. Disse rasende, men forbigående oppstandene ble oppmuntret ved Vitalians fremgang, han som med sin hær av hunere og bulgarere, for det meste avgudsdyrkere, erklærte seg som den katolske tros forkjemper. I dette fromme opprør avfolket han Trakia, beleiret Konstantinopel, utryddet sekstifem tusen av sine medkristne, inntil han oppnådde biskopenes tilbakekallelse, pavens tilfredsstillelse og stadfestelsen av konsilet i Kalkedon, en ortodoks overenskomst, motvillig undertegnet av den døende Anastasius og mer trofast oppfylt av Justinians onkel. Og slik var utfallet av den første av de religionskriger som er blitt ført i Fredens Guds navn og av hans disipler. SS

Med følgende utdrag fra Appollos Hale avslutter vi vitnesbyrdet om dette punktet: —Vi innbyr nå vår tids Gamalieler til å innta en stilling sammen med oss på den hedenske helligdommens sted (som siden er blitt gjort krav på som «St. Peters arv») i år 508. Vi ser noen få år tilbake i tiden, og de nordlige barbarers rå hedendom strømmer ned over det nominelt kristne riket Vest-Roma — seirende overalt — og dens seirer er overalt kjennetegnet av den mest ville grusomhet. . . . Riket faller og brytes i stykker. Én etter én oppgir herrene og herskerne over disse fragmentene sin hedendom og bekjenner den kristne tro. I religionen gir erobrerne etter for de erobrede. Men fremdeles er hedendommen triumferende. Blant dens støtter finnes det én streng og fremgangsrik erobrer. (Clovis.) Men snart bøyer også han seg for den nye troens makt og blir dens forkjemper. Han er fremdeles seirende, men når, som helt og erobrer, sitt høydepunkt på det sted hvor vi befinner oss, e.Kr. 508.

— I eller nær det samme år blir den siste viktige underavdelingen av det falne riket offentlig, og ved kroningen av dets triumferende «monark», kristnet.

«—Paven for den perioden vi står ved, er en nylig omvendt hedning. Den blodige striden som satte ham på stolen, ble avgjort ved inngripen av en ariansk konge. For ham bøyer man seg og hilser ham som den som fyller —Guds plass på jorden.' Senatet er så langt under hans makt at de, ved mistanke om at den romerske stols interesser krever det, ekskommuniserer keiseren. . . . I 508 sprenges graven under det østromerske rikets trone. Resultatet av den forvirring og strid dette

forårsaker, er ydmykelsen av dets rettmessige herre. Spørsmålet er nå: På hvilket tidspunkt ble hedenskapet så langt undertrykt at det ga plass for sin stedfortreder og etterfølger, det pavelige vederstyggelighet? Når ble denne vederstyggelighet satt i en stilling som gjorde det mulig for den å begynne sin løpebane av gudsbespottelse og blod? Finnes det noen annen dato for dens å være «plassert» eller «oppreist» i hedenskapets sted enn 508? Om den gåtefulle trollkvinnen ennå ikke har brakt alle sine ofre inn under sin makt, har hun inntatt sin stilling, og noen har allerede gitt etter for hennes fortryllelse.»

De andre blir omsider undertvunget, —og konger og folk og skarer og nasjoner og tungemål,' blir brakt inn under den besvergelse som bereder dem, selv mens de —drukne av Jesu martyrs blod,' til å —mene at de gjør Gud en tjeneste,' og til å innbille seg at de er himmelens utelukkende yndlinger, samtidig som de blir et lettere og rikere bytte for helvetes fordømmelse*'

Vi har datoen. Det daglige» ble tatt bort, og den ødeleggelsens styggedom som gjør øde, ble satt opp i 508. Regnet fra dette punktet ender de 1290 dager eller år i 1798, da, som allerede er vist, den borgerlige makt ble fratatt paven ved Buonapartes arm. De 1335 dager fører oss 45 hele år på denne siden av den hendelsen.

«Men noen vil kanskje si: Hvordan kan det ha seg at dere lar tidsperiodene ende i fortiden? Står det ikke skrevet at Daniel skal hvile og stå fram i sin lodd ved dages ende? Sannelig; og det tror vi. Men hva vil det si for Daniel å stå i sin lodd? Dette punktet vil bli tatt opp til overveielse når vi kommer til en forklaring av tidens forløp og en undersøkelse av de begivenheter som faktisk fant sted ved dages ende. I mellomtiden kaster vi her anker inntil en annen uke.» Review and Herald, 28. januar 1858.

Feil og farer hos Prescott og Daniells; Byene som skal bearbeides

(A. G. Daniells ble valgt til president for Generalkonferansen i 1901. Dette antyder at dette dokumentet ble skrevet i 1910, en tid da fru White var svært bekymret over Daniells' forsømmelse av byene og hans innblanding i striden om «det daglige».)

Nylig sa Steve Wohlberg at han ikke behøver å innta noe standpunkt til «det stadige», fordi Ellen White aldri hadde noe standpunkt til «det stadige», og dersom det er godt nok for profetinnen å innta det standpunktet, er det godt nok for ham.

Vel, Ellen White hadde faktisk et standpunkt til det daglige. Hun sa at millerittene hadde det rette synet på det, og hun forsto at det var hedenskapet. Hun forsto at da hedenskapet ble tatt bort, begynte de 1335; og hun forsto at andre syn enn dette bare frembrakte mørke og forvirring.

Og det som man ut fra historien i 1850 kan påvise virkelig ble isolert som det som brakte mørke og forvirring, er Crosiers syn på at det daglige representerte Kristi tjeneste i helligdommen; derfor mener jeg at hun hadde en forståelse av hva det daglige var, ikke bare hva det var, men også hva det representerte, fordi dersom man forlot den posisjonen, gikk man inn i mørke og forvirring.

Men i 1910 irttesatte Ellen White også Generalkonferansens president og W. W. Prescott for å fremme det samme synet som Crosiers.

Og ingen historiker kommer til å hevde at Prescott og Willie White og A. G. Daniells, da de fremmet «det daglige», fremmet den oppfatning at «det daglige» representerte Kristi tjeneste i helligdommen. Det vet alle.

Men her har du hele artikkelen fra Manuscript Releases, bind 20.

Når ble dette utgitt? Vel, det ble utgitt i 1988; således er det tilgjengelig for adventismens studenter å overveie i 1988.

Når etablerte Willie White og Prescott og Daniells det falske synet på «det daglige» i adventismen? Det var fra 1919 til 1931 de fullførte sitt verk. Innen 1931, glem det!! Adventismen kommer til å lære at «det daglige» representerer Kristi helligdomstjeneste, fordi de har godtatt den tolkningen av Skriftene som kommer fra frafallen protestantisme og katolisismen. Og fra dette tidspunkt av blir «det daglige» identifisert som Kristi helligdomstjeneste.

Akk, det er noen røster som går imot dette og vet bedre, men tidevannet har fullstendig snudd fra og med det tidspunktet.

Og så, i 1988, offentliggjør Ellen White Estate for oss denne uttalelsen fra 1910 nettopp på den tiden da spørsmålet om «det daglige» ble omstridt av Prescott, Daniells og Willie White.

På dette stadiet i vår erfaring skal vi ikke la våre sinn bli dratt bort fra det særlige lyset som ble gitt [oss] til å overveie ved den viktige samlingen under vår konferanse. Og der var bror Daniells, hvis sinn fienden arbeidet på;

Hva betyr det? Hva betyr det at fienden arbeider i ditt sinn? Det betyr at Den Hellige Ånd ikke arbeider i ditt sinn.

«...og Deres sinn og eldste Prescotts sinn ble påvirket av de engler som ble utstøtt fra himmelen...»

Satans verk var å avlede deres sinn, slik at prikker og tøddler skulle bli ført inn som Herren ikke inspirerte dere til å føre inn. De var ikke vesentlige. Men dette betydde meget for sannhetens sak. Og deres tankers forestillinger, dersom dere kunne bli dratt bort til prikker eller tøddler, er et verk utsprunget av Satans påfunn. Å rette småting i de bøkene som er skrevet, antar dere ville være å utføre et stort verk. Men jeg er pålagt: Taushet er veltalenhet.

De ønsket å gå inn i Uriah Smiths bok, Thoughts on Daniel and Revelation, og fjerne det han sa om at «det daglige» var hedenskap. Derfor er en av mennene som i denne tidsperioden kjemper mot Willie White, Prescott og Daniells, en mann ved navn Larry Smith.

Hvem er Larry Smith? Det er Urias sønn, og han vet hva de ønsker å gjøre, og han står sammen med sin far: det daglige er hedenskap.

Jeg skal si: Stans deres feilplukkende kritikk. Dersom denne hensikt fra djevelen bare kunne gjennomføres, da synes det for dere at deres verk ville bli betraktet som høyest vidunderlig i sin utforming. Det var fiendens plan å få alle de angivelig anstøtelige trekk frem, der alle slags sinn ikke var enige.

«Og hva så? Selve det verk som behager djevelen, ville bli virkeliggjort. Det ville bli gitt en fremstilling til dem som står utenfor, ikke av vår tro, men nettopp av det som ville passe dem, som ville utvikle karaktertrekk som ville»

gjøre hva? «forårsake stor forvirring.»

Andre oppfatninger av det daglige er blitt antatt, og de fører med seg forvirring og mørke.

«og fylle de gylne øyeblikkene, som nidkjært burde brukes til å bære det store budskap frem for folket. Fremstillingene av ethvert emne som vi har arbeidet med, kunne ikke alle være samstemmige, og resultatet ville bli å forvirre sinnene hos både troende og vantro. Dette er nettopp det som Satan hadde planlagt skulle finne sted—alt som kunne forstørres til å fremstå som uenighet.»

Om Herren vil, når vi begynner å bevise disse læresetningene ut fra vårt bibelstudium, skal vi se på Esekiel 28; for Esekiel 28 er stedet hvor selve roten til det stadige blir identifisert. Esekiel 28 handler om Lucifers opphøyelse, og hun markerer dette; for idet de forsøker å si at det stadige representerer Kristi helligdomstjeneste, forkastet de ikke bare det sanne synet på det stadige, et symbol på selvopphøyelse, men de åpenbarte nettopp denne selvopphøyelsen i sin egen erfaring. Hun understreker at de ville bringe forvirring inn i våre rekker.

Her foreligger et stort verk, hvor fremmede ånder kan opptre. Men Herren har et verk som skal gjøres for å frelse fortapte sjeler; og de plasser som Satan, i forkledning, kan fylle, idet han bringer forvirring inn i våre rekker, dem vil han fylle til fullkommenhet, og alle disse små forskjellene vil bli forstørret, fremtredende.

Og hva betyr det: «Og det ble vist meg»? Gud sa henne dette uttrykkelig.

«Og det ble vist meg fra først av at Herren verken hadde gitt eldste Daniells eller Prescott byrden for dette arbeidet. Skulle Satans listige anslag bli ført inn, skulle dette «daglige» være en så stor sak at det ble ført inn for å forvirre sinnene og hindre fremgangen i arbeidet i denne viktige tidsperiode? Det burde ikke skje, hva det enn måtte være. Dette emnet burde ikke innføres,»

Søster White forsto «det daglige», og hun forsto at læren om at «det daglige» er Kristi tjeneste i helligdommen, er noe som kom fra engler som ble utstøtt fra himmelen, og at det bare fører med seg forvirring og mørke; og hun kjente pionerens standpunkt, at «det daglige» representerte hedenskapet, og at da «det daglige» ble tatt bort, begynte den 1335-årige tidsprofetien. Det visste hun. Hun kjente forskjellen, uansett hva disse karene måtte ønske å si.

«Det bør ikke skje, hva enn som måtte inntreffe. Dette emnet bør ikke bringes inn, for den ånd som da ville bli ført inn, ville være avvisende, og Lucifer iaktar hver eneste bevegelse. Sataniske redskaper ville begynne sitt verk, og det ville bli ført forvirring inn i våre rekker. Du har ikke noe kall til å lete opp meningsforskjeller som ikke er et prøvespørsmål; men din taushet er veltalenhet. Jeg har hele saken klart for meg. Om djevelen kunne innvikle noen av våre egne i disse emnene, slik han har foresatt seg å gjøre, ville Satans sak triumfere. Nå må arbeidet tas opp uten opphold, og det må ikke gis uttrykk for noen [menings]forskjell.»

Satan ville inspirere de menn som er gått ut fra oss, til å forene seg med onde engler og sinke vårt arbeid med uvesentlige spørsmål, og hvilken fryd det ville være i fiendens leir. Slutt dere sammen, slutt dere sammen. La enhver uoverensstemmelse bli begravet. Vårt arbeid nå er å vie all vår legemlige kraft og all vår hjernes og nervers kraft til å rydde disse forskjellene av veien, og la alle være samstemte. Om Satan med sin store uviede visdom fikk tillatelse til å få det minste feste, [ville han fryde seg].

Da jeg nå så hvordan dere arbeidet, tok mitt sinn inn hele situasjonen og følgene dersom dere skulle gå videre og gi de personer som har forlatt oss, den minste anledning til å bringe forvirring inn i våre rekker. Deres mangel på visdom ville være nettopp det Satan ønsker. Deres høylytte forkynnelse var ikke under Den Hellige Ånds inspirasjon. Jeg ble pålagt å si dere at deres kritiske påpekning av mangler i skriftene til menn som har vært ledet av Gud, ikke er inspirert av Gud. Og dersom dette er den visdom eldste Daniells ville gi folket, må man på ingen måte gi ham en offisiell stilling, for han kan ikke resonnerer fra årsak til virkning. Deres taushet om dette emnet er deres visdom. Alt som ligner kritisk feilfinning i publikasjonene til menn som ikke lenger lever, er ikke det arbeid Gud har gitt noen av dere å gjøre. For dersom disse mennene — eldste Daniells og Prescott — hadde fulgt de anvisninger som ble gitt i arbeidet i byene, ville mange, ja svært mange, ha blitt overbevist om sannheten og omvendt, dyktige menn som [nå] er i stillinger hvor de aldri vil bli nådd.

Hele verden skal betraktes som én stor familie. Og når dere har en slik kunnskapens kilde å øse av, hvorfor har dere da latt verden gå til grunne i årevis med de vitnesbyrd som er gitt av vår Herre Jesus Kristus? Sann religion lærer oss å betrakte enhver mann og kvinne som en person som vi kan gjøre godt mot.

Dette har vært på trykk i mange år: — «Et balansert sinn», et vitnesbyrd til eldste Andrews. Sinnet kan utvikles til å bli en kraft til å vite når en skal tale og hvilke byrder en skal ta opp og bære, for Kristus er din lærer. Og jeg fryktet meget for deg [da jeg så deg] opphøye din visdom og følge en kurs som ville føre inn meningsforskjeller. Herren kaller på vise menn som kan tie når det [er] visdom for dem å gjøre det. Hvis du vil være et helt menneske, trenger du helliggjørelse ved Jesus Kristus. Nå er det et arbeid som nettopp er påbegynt, og la visdom bli sett i hver forkynner, i hver president for [en] konferens. Men her var det et arbeid for deg å ta fatt på for mange år siden, der du var nødvendig for å løfte din røst for nettopp dette arbeid. Kristus gav alle sitt folk særlige anvisninger om hva de skal gjøre og de ting de ikke skal gjøre. Og det er bare en kort tid tilbake for oss til å virkeliggjøre Herrens rettferdighet. Du kan forstå Herrens vei. Jeg så ditt forsett om å lede ting etter ditt eget opplegg etter at du var blitt innsatt som president. Du hadde tenkt at du ville gjøre vidunderlige ting, noe som ville være et arbeid Gud ikke hadde lagt i dine hender å utføre. Nå er ditt arbeid ikke å undertrykke, men å frigjøre enhver nødvendighet så langt det er mulig dersom Herren har godtatt deg til tjeneste. Men du har meget tidlig gitt bevis på at visdom og helliggjort dømmekraft ikke er blitt åpenbart av deg. Du brakte skarpt frem saker som ikke ville bli mottatt med mindre Herren skulle gi lys.

Jeg er blitt undervist om at slike forhastede handlinger ikke burde ha blitt foretatt, slik som å velge deg til konferensens president enda et år. Men Herren forbyr flere slike forhastede avgjørelser inntil saken er lagt fram for Herren i bønn; og ettersom budskapet er kommet til

deg om at Herrens verk, som hviler på presidenten, er et høyst alvorlig ansvar, hadde du ingen moralsk rett til å fare fram slik du gjorde i spørsmålet om «Daily» og anta at din innflytelse ville avgjøre spørsmålet. Der var eldste Haskell, som har båret de tunge ansvar, og der er eldste Irwin og flere menn jeg kunne nevne, som har tunge ansvar.

«Hvor var deres respekt for de eldre menn? Hvilken myndighet kunne dere utøve uten å ta med alle de ansvarlige mennene for å vurdere saken? Men la oss nå undersøke saken. Vi må nå på nytt overveie om det er Herrens dom, sett i lys av det arbeidet som er blitt forsømt, at deres nidkjærhet skal få bære arbeidet videre enda ett år. Hvis dere skulle føre arbeidet videre ett år til med den hjelp som vil forene seg med dere, da må det finne sted en forandring i dere og i eldste Prescott. Og ydmyk deres egne hjerter for Gud. Herren må få se hos dere et uttrykk for en annerledes erfaring, for om noen gang menn trengte å bli omvendt på ny i denne tid, så er det eldste Daniells og eldste Prescott.»

«Sju menn burde velges, menn med visdom, som ved Guds nådes virksomhet [gir] bevis [på] en omvendelse på ny. For dersom noen menn er så forblindet at de ikke kan resonnerer fra årsak til virkning, slik at de ville se bort fra de menn som har båret verkets ansvar, og disse konferansepresidentene, [slik at] menn [som] har båret arbeidet i over to år skulle tilsidesettes, og en slik impulsiv følge finne sted at menn ville forsømme selve det arbeid som i årevis er blitt holdt fram for dem—arbeidet i byene—og ingen, eller bare meget liten, oppmerksomhet [bli] gitt de gamle menn for råd, men de i stedet forkynner de ting de selv velger å gi folket, så bærer dette sitt eget vitnesbyrd om hvor utrygt det er å betro slike menn et så stort og underfullt verk.»

«Kristus er ikke død. Han vil aldri tillate at Hans verk blir ført videre på denne underlige måten. La bøkene være i fred. Dersom noen forandring er nødvendig, vil Gud sørge for at harmonien i den forandringen er i samsvar, men når et budskap er blitt betrodd til mennesker med de store ansvar som er innbefattet, krever [Gud] troskap som virker ved kjærlighet og renser sjelen. Eldstene Daniells og Prescott trenger begge en ny omvendelse. Et underlig verk har kommet inn, og det er ikke i harmoni med det verk Kristus kom til vår verden for å utføre; og alle som er sant omvendt, vil gjøre Kristi gjerninger.»

Vi skal alle utføre det verk som skal herliggjøre Faderen. Vi er kommet til krisen — enten å bli dannet etter Jesu Kristi karakter nettopp i denne forberedelsestid, eller ikke å forsøke det. Eldste Daniells, [du skal ikke] føle deg fri til å la din røst lyde høyt, slik du har gjort under lignende omstendigheter. Og forstå at presidenten for en konferens ikke er en hersker. Han arbeider i forbindelse med de vise menn som innehar stillingen som presidenter, og som Gud har godkjent. Han har ikke frihet til å blande seg inn i det som er skrevet i trykte bøker fra penner som Gud har godkjent. De skal ikke lenger få råde, med mindre de viser mindre av den herskende, dominerende makt. Krisen er kommet, for Gud vil bli vanæret.

«Hvordan ser Herren på de ubearbeidede byene? Kristus er i himmelen. Nå skal dens erkjennelse være: —Det finnes ingen kongelig herskermakt. Og nå er denne verdens krise. Nå er Jeg Kraften til å frelse eller til å ødelegge. Nå er tiden da alles skjebne er i Mine hender. Jeg har gitt Mitt liv for å frelse verden. Og «Jeg, når Jeg blir opphøyd», den frelsende nåde Jeg skal meddele, vil bevise at alle som vil bli formet etter det guddommelige bilde og være ett med

Meg, skal arbeide slik Jeg arbeider med Min gjenløsende nådes kraft.» Den som vil, [la ham] sammen med sine brødre ta fatt på å utføre det arbeid som er gitt dem å gjøre når de står i ansvarsfulle stillinger under det råd Herren gir, og søke med største alvor å arbeide i fullkommen harmoni med Ham som så elsket verden at Han ga sitt liv som et fullkomment offer for verdens frelse. Jeg taler til våre predikanter, at når de går inn i arbeidet i våre byer, la det være en rolig hellighet som ledsager Ordets tjeneste. Vi kan ikke gjøre det rette inntrykk på folks sinn dersom vi . . . [Nedre tredjedel av denne siden står blank.]»

Jeg avskriver fra min dagbok. Sannheten slik den er i Jesus — tal om den, be om den, tro hvert ord i dens enkelhet. Hva ville du vinne om feiltrinn blir lagt frem for de menn som har veket bort fra troen og gitt akt på forførende ånder, menn som for ikke lenge siden var sammen med oss i troen? Vil du stille deg på djevelens side? Vend oppmerksomheten mot de ubearbeidede feltene. Et verdensomspennende arbeid ligger foran oss. Jeg fikk fremstillinger angående John Kellogg.

En svært tiltrekkende person representerte de forestillinger som lå i de plausible argumentene han fremførte, tanker som var forskjellige fra den ekte bibelske sannhet. Og de som hunget og tørstet etter noe nytt, fremmet ideer [så plausible] at eldste Prescott var i stor fare. Eldste Daniells var i stor fare [for] å bli innhyllt i en villfarelse om at dersom disse tankene kunne forkynnes overalt, ville det være som en ny verden.

«Ja, det ville det, men mens deres sinn således var opptatt, ble det vist meg at bror Daniells og bror Prescott vevde inn i sin erfaring forestillinger med et åndelig[istisk] preg og dro vårt folk til vakre forestillinger som, om mulig, ville bedra selv de utvalgte.»

De helt utvalgte kommer ikke til å bli bedratt, men det kommer til å være mennesker som står sammen med de helt utvalgte, som kommer til å bli bedratt. De helt utvalgte er de vise jomfruene. De dårlige jomfruene kommer til å bli bedratt, ikke sant?

Og når de kloke jomfruene i denne tidsperioden, da fristelsen er der til å forføre selv de utvalgte, mottar Den Hellige Ånds utgytelse, hva er det da de dårlige jomfruene mottar? Den kraftige villfarelsen i 2 Tessalonikerbrev. Det skal vi også behandle i forbindelse med det daglige.

—«vevde inn i sin erfaring forestillinger med et åndelig[istisk] skinn og drog vårt folk til vakre forestillinger som, om mulig, ville bedra selv de utvalgte.»

Hva er selve kjernen i spiritualismen?

Når det gjelder beretningen om kong Saul, hva sa Samuel? «Gjenstridighet er som trolldom.» Gjenstridighet er trolldom.

Hvor ender Saul opp?

FRA FORSAMLINGEN: Med heksen i Endor.

Hos heksen i En-Dor.

Hva var det kong Saul gjorde som frembrakte denne rekken av hendelser som førte ham til heksen i En-Dor? Han satte sitt ord over Guds Ord. Han hadde fått vite hva han skulle gjøre, men han gikk likevel videre og gjorde det han selv ville gjøre.

Selve kjernen i spiritualismen er å sette ditt ord over Guds Ord. Det er der alt begynner. Det er trolldom.

Trolldom er å identifisere hvordan Satan bringer deg inn under sin innflytelse. Hvordan han forhekser deg, er et magisk begrep som handler om magisk bedrag.

Når du er forhekset, hvem er den første som blir forhekset? Trollkvinnen. Alt begynner når jeg setter mitt ord over Guds Ord. Det er trolldom, det er opprør, og jeg er den som er blitt forhekset. Og det er det som skjedde med Daniells og Prescott.

Og hvilke oppfatninger var det Daniells og Prescott forsøkte å innføre mens dette pågikk? Et uriktig syn på det stadige.

Og hva er det sanne synet på det Daglige? Er det at det er hedenskap, og hedenskap er selvopphøvelsens religion. Det er en religion som begynte i Himmelen forgårder da Satan, da Satan, satte sitt ord over Guds Ord og innførte lovløshetens mysterium i menneskeslektens historie.

Lovløshetens mysterium er Satans verk i å forhekse oss. Det er Satans verk å få oss til å sette vårt eget ord eller hans ord over Guds Ord.

Følger du min tanke?

Slå opp «iniquity». Det vil definere «iniquity» i Strong's Concordance. Og når du fører det ned til rotordet, hva er rotordet for «iniquity»? Alpha, alpha. Det er Alpha-frafallet.

Når var det Daniells og Prescott fremmet dette tåpelige synet? I tidsperioden for Alfa-frafallet.

Så gå ikke glipp av hva Søster White sier her om å forføre selv de utvalgte og om å lese Esekiel 28. Hun visste hva som foregikk. Hun visste at denne «daglige»-saken er noe som ikke bare er læremessig galt, men som krever at de som skal forkynne det uriktige synet på det daglige, setter sitt ord over Guds Ord og bringer seg selv i en stilling der de er forhekset; og derfor er de et redskap i Satans hånd til å forhekse andre med sitt opprør.

«Jeg må med min penn nedtegne [det faktum] at disse brødrene ville se mangler i sine bedragerske forestillinger som ville sette sannheten i usikkerhet; og [likevel] ville de stå frem som [om de hadde] stor åndelig dømmekraft. Nå skal jeg si dem [at] da denne saken ble vist meg,»

Folk sier: «Å, Ellen White, hun har ikke noe standpunkt til det daglige.»

«Da denne saken ble vist meg, da eldste Daniells løftet sin røst som en basun idet han forsvarte sine synspunkter om «det daglige», ble de etterfølgende resultatene framstilt. Vårt folk holdt på å bli forvirret. Jeg så resultatet, og deretter ble det gitt meg advarsler om at dersom eldste Daniells, uten hensyn til utfallet, på denne måten skulle bli så grepet og la seg selv tro at han

var under Guds inspirasjon,»

Dette er spiritualisme. Han har satt sitt ord over Guds Ord. Han tror at han blir inspirert av Gud.

«at dersom eldste Daniells, uten hensyn til utfallet, på denne måten skulle bli grepet og la seg selv tro at han stod under Guds inspirasjon, ville skepsis bli sådd overalt i våre rekker, og vi ville befinne oss der Satan ville bære fram sine budskap. Fast vantro og skepsis ville bli sådd i menneskers sinn, og underlige avlinger av ondskap ville ta sannhetens plass. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, bind 20, 17–22.»

De underlige avlingene av ondskap vokser over hele adventismen i dag.

Ellen White gir sin tilslutning til pionerenes forståelse av 2520.

Ellen White gir sin tilslutning til pionerenes forståelse av at det daglige i Daniels bok representerer hedenskapet.